

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci žalobcu 1/ Š. a žalobcu 2/ Š., obidvaja zastúpení JUDr. L. proti žalovanému T. zastúpenému JUDr. M., **o zdržanie sa nekalosút'ážného konania**, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. marca 2007 č. k. 29 Cb 1/00-1117, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalobcovi 1/ v časti jeho zdržovacieho výroku a primeraného zadosťučinenia **p o t v r d z u j e** a vo vzťahu k žalobcovi 2/ v časti jeho výroku o peňažnom plnení, ako i v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa návrh zamietol, **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ na účet právneho zástupcu trovy odvolacieho konania 3 403 097,- Sk.

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalovanému na účet právneho zástupcu trovy odvolacieho konania 2 037 933,- Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zdržať sa akéhokoľvek i čiastkového využívania znalostí alebo skúseností, tvoriacich predmet know-how žalobcu, popísaného v znaleckom posudku č. X. z 12.11.1999, vypracovanom súdnym

znalcom Ing. I. a v znaleckom posudku č. X. z 29.11.1999, vypracovanom súdnou znalkyňou Ing. M., týkajúceho sa organizácie herných plánov a pravidiel číselných lotérií a stávkových hier Š., Š. a M..

Žalovanému ďalej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 003 279 719,- Sk a úroky z omeškania vo výške 18,8 % zo sumy 130 389 585,30 Sk za obdobie od 07.02.2000 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 18,8 % zo sumy 141 691 14,70 Sk za obdobie od 07.02.2000 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 17,75% zo sumy 107 743 566,60 Sk za obdobie od 13.10.2002 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 17,75% zo sumy 172 507 030,80 Sk za obdobie od 13.10.2002 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 16,50% zo sumy 94 586 893,50 Sk za obdobie od 05.09.2003 do zaplattenia a úroky z omeškania vo výške 16,50% zo sumy 92 731 654,60 Sk za obdobie od 05.09.2003 do zaplattenia.

Žalovanému súčasne uložil, aby v lehote do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku na svoje náklady uverejnil dvakrát za sebou s odstupom jedného týždňa platený inzerát v sobotňajších vydaniach denníkov S., Š., P. a N. s textom: „S. sa uverejnením tohto inzerátu ospravedlňuje spoločnosti Š., a.s., že bez jej súhlasu používala pri prevádzkovaní číselných lotérií jej ochranné známky Š., Š. a M., čím spoločnosť T. získala na úkor spoločnosti Š., a.s., neoprávnený majetkový prospech.“

Vo zvyšku návrh zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 79 526 540,60 Sk.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že vzhľadom na rozdelenie Česko-Slovenska na dva samostatné útvary došlo v decembri 1992 k potrebe vzniku nového subjektu, ktorý by po vzniku samostatnej Slovenskej republiky prevádzkoval číselné lotérie a hry na jej území. Dňa 11.12.1992 boli založené dve akciové spoločnosti – žalovaný (so základným imaním 11 000 000,- Sk) a žalobca (so základným imaním 125 000 000,- Sk). Žalobca a žalovaný boli zapísaní do obchodného registra 28.01.1993.

Zakladateľmi žalovaného boli M., M., M. a S.. Dňa 04.01.1993 vydalo M. rozhodnutie č. X., ktorým povolilo žalovanému prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových

hier S. „S.“, „S.“, „Š.“, „Š.“, „O.“ a „M.“ na obdobie od 04.01.1993 do 31.12.1993. V tomto rozhodnutí sa okrem iného na strane č. 3 uvádza: „Zakladatelia sa dohodli, že technické spracovanie operácií a s nimi súvisiacich činností bude na základe osobitnej zmluvy vykonávať, alebo sprostredkovať Š., Bratislava. Prevádzkovateľ doručí M. jednu kópiu tejto zmluvy“.

Povolenia M. na prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových hier, udelené v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 194/1990 Zb. o lotériách a iných podobných hrách (ďalej v znení neskorších zmien a doplnkov len „Zákona o lotériách“), získal počnúc rokom 1993 až do vydania rozhodnutia len žalovaný, a to vzhľadom na obmedzenie obsiahnuté v § 4 ods. 1 Zákona o lotériách. Obsahom povolení žalovaného boli aj povolenie na prevádzkovanie hier :
M. – číselná lotéria, v ktorej účastníci tipujú päť čísiel z tridsiatich piatich, poriada sa spravidla v štrnásťdňových cykloch“ (neskôr v týždňových cykloch),
Š. – je hra, v ktorej účastníci môžu uzatvárať stávky na koncové šesťčíslenie výrobného čísla tiketu. Uvedenú hru možno uskutočňovať na tiketoch S. a Š.“ (v súčasnosti len na tiketoch Š. a to dvakrát týždenne).
Š. – číselná lotéria, v ktorej účastníci tipujú šesť čísel zo štyridsiatic deviatich, poriada sa spravidla jedenkrát týždenne (v súčasnosti dvakrát týždenne).“

Žalobca, ktorého zakladateľmi boli občianske združenia S. a S. na Slovensku, sa stal na základe Rozhodnutí (bod 4. na strane 2. Rozhodnutí), Zásad a postupu majetkového vypořádání hospodárskeho zařízení S. podniku pro organizování sportovních sázek zo dňa 08.12.1992 a následne i osobitnej dohody s podnikom S. zo dňa 21.04.1993 a v neposlednom rade i v dôsledku všeobecného právneho nástupníctva po podniku S. na území Slovenskej republiky i vlastníkom všetkých nehmotných práv, vrátane know-how po podniku S. (s výnimkou práv, ktoré získala spoločnosť S. a.s., so vzťahom na Českú republiku s ohľadom na uplatnený územný princíp del'by majetku a majetkových práv podniku S. medzi spoločnosťami Š., a.s., so sídlom v SR a S. a.s., so sídlom v ČR).

Dňa 18.01.1993 bol medzi S. Praha ako odovzdávajúcim a žalobcom ako preberajúcim podpísaný i osobitný Preberací protokol, ktorý potvrdzoval odovzdanie a prevzatie rôznej dokumentácie, týkajúcej sa prevádzkovania uvedených číselných lotérií a hier na území

Slovenskej republiky. Išlo napríklad o dokumentáciu týkajúcu sa jednotlivých zberných, tiketov, dotazníky jednotlivých zberných na Slovensku za roky 1991 a 1992, správy z revízií tiketov za roky 1987 až 1992, dotazníky o rentabilite zberných a pod. Uvedená osobitná dohoda bola uzavretá medzi podnikom S. a a.s. Š. 21.04.1993 pod názvom Dohoda o majetkovom vypořádání hospodářského zařízení S. podniku pro organizování sázek (ďalej len „Dohoda“). Tak napríklad podľa článku 3 písm. d/ Dohody prešli na žalobcu všetky „práva a povinnosti vyplývajúce se smluv o obstarání záležitostí ve věcech sázek se slovenskými subjekty ... s platností od 01.01.1993“ a predovšetkým – na základe čl. 5 tejto Dohody prešlo na žalobcu právo k užívaniu slovenského vyjadrenia označenia hier S. „t. j. S. Š., M., S. X., Š., S.“.

Právni nástupcovia podniku S. uzatvorili 19.11.2001 Dodatok č. 1 Dohody o majetkovom vypořádání hospodářského zařízení S. podniku pro organizování sázek, uzatvorenej dňa 21.04.1993. V tomto dodatku v bode 3. sa výslovne konštatuje, že „Zmluvné strany potvrdzujú, že na ne bol titulom univerzálneho právneho nástupníctva prevedený celý majetok podniku S. vrátane majetku nehmotného, t. j. majetku v podobe know-how na prevádzkovanie číselných lotérií, ktoré pred 01.01.1993 prevádzkoval podnik S. ako i v podobe súvisiacich práv v oblasti priemyselného vlastníctva. Ďalej sa v nasledujúcej časti textu tohto dodatku pod písmenom B/ uvádza: „spoločnosť Š. sa stala výlučným vlastníkom know-how a súvisiacich priemyselných práv, vzťahujúcich sa na prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových hier, ktoré podnik S. na území Slovenskej republiky prevádzkoval pod označením S. Š., M., S., Š., S. a T.. Súčasťou uvedených práv je i právo na výlučné užívanie označení predmetných číselných lotérií a stávkových hier, a to S. Š., M., S., Š., S. a T. a to v akejkoľvek súvislosti s prevádzkovaním číselných lotérií a stávkových hier na území Slovenskej republiky.“

Dňa 04.01.1993 sporové strany uzavreli Zmluvu o zabezpečení spracovávania dát a ostatných súvisiacich úkonov spojených s prevádzkovaním lotérií a inými hrami (ďalej len „Zmluva zo 04.01.1993“), na základe ktorej bol žalobca nositeľom všetkých povinností, týkajúcich sa samotného prevádzkovania číselných lotérií a stávkových hier z titulu svojho know-how, získaného po podniku S. a náväzných zmluvných vzťahov.

Po uplynutí lehoty danej v povolení, vyplývajúceho z Rozhodnutia M., boli na žiadosť žalovaného vydávané v časovej následnosti ďalšie rozhodnutia M. povoľujúce žalovanému prevádzkovať číselných lotérií, pričom vo viacerých z nich sa naďalej s použitím rôznych formulácií uvádzalo a „odobrovalo“ prepojenie využitia vydaného povolenia s činnosťou žalobcu ako praktického prevádzkovateľa predmetných číselných lotérií, poskytujúceho žalovanému nevyhnutné technické služby (rozhodnutie č. X. zo dňa 06.11.1995, č. X. zo dňa 03.01.1997).

V náväznosti na jednotlivé rozhodnutia M., povoľujúce žalovanému prevádzkovať číselných lotérií, boli medzi sporovými stranami uzavreté jednotlivé zmluvy, upravujúce rozsah i podmienky služieb poskytovaných žalovanému zo strany žalobcu pri prevádzkovaní číselných lotérií. V žiadnej z týchto zmlúv však nie je obsiahnuté ustanovenie, na základe ktorého by si žalovaný mohol prisvojiť a následne bezplatne využívať know-how, ktoré žalobca vytvoril, či legálne získal a ktoré žalobca využíval i pri plnení svojich zmluvných povinností voči žalovanému.

Jedinou čiastkovou výnimkou, umožňujúcou žalovanému legálne dočasne bezplatné užívanie nehmotných práv žalobcu, je zmluvná dohoda sporových strán, obsiahnutá v ustanovení bodu 4 článku 1 zo dňa 21.10.1994, v ktorom „dodávateľ (žalobca) súhlasí, aby objednávateľ (žalovaný) v období od 01.09.1994 do 31.12.1994 bezplatne používal chránené značky a názvy hier uvedené v bode 1 a logo J.,“ žalobcu.

V praxi uvedené „technické spracovanie operácií a s tým súvisiacich činností“ predstavovalo viacero činností žalobcu, ktoré boli opísané v jednotlivých zmluvách (Zmluva zo dňa 04.01.1993, mandátna zmluva z 15.06.1998). Osobitné znalosti a skúsenosti, potrebné na vykonávanie uvedených činností, predstavujúce vo svojom súhrne know-how žalobcu, možno označiť i ako „systém“ predmetných číselných hier, pozostávajúcich z hlavných článkov ako marketing a distribúcia, prijímanie stávk, vyhodnotenie stávk (technické spracovanie), žrebovanie, zúčtovanie (vrátane vyplatenia výhier). V týchto hlavných článkoch sú obsiahnuté jednotlivé činnosti ako:

reklamná a propagačná činnosť

návrh a tlač tiketov

vypracovanie herných plánov pre systémy OFF LINE a ON LINE,

vypracovanie prevádzkových predpisov systému ON LINE,

vypracovanie poštových pravidiel (prevádzkových pravidiel Slovenskej pošty, š. p.), zabezpečenie prijímania tiketov od tipujúcich: 1. systémom OFF LINE – prostredníctvom S. a.s., Praha, na základe zmluvného vzťahu so žalobcom a 2. systémom ON LINE – prostredníctvom G. na základe zmluvného vzťahu žalobcu s G., USA – oba cez sieť zberní TJ, klubov a pôšt a od roku 1995 i cez zberne prevádzkované inými právnickými a fyzickými osobami – všetko na základe zmluvných vzťahov žalobcu,

zabezpečenie dopravy tiketov systému OFF LINE do S. a.s., Praha – pre zber tipov a ich spracovanie z celej Slovenskej republiky,

žrebovanie výherných čísel - uzatváranie systému ON LINE, vypočítanie predpokladanej sumy na výhry, kontrola žrebovacích loptičiek, zadávanie výherných čísel do systému ON LINE, zaslanie podkladov na spracovanie výhier a výhernej listiny S. a.s., Praha,

zabezpečenie spracovania a vyhodnotenia výherných tipov,

zabezpečenie spracovania súpisov výhier a výherných listín

zabezpečenie prenosu dát o výherných číslach, výške a počte výhier, JACKPOTE do TA SR, Slovenských telekomunikácií a Teletextu a zabezpečenie informovanosti verejnosti prostredníctvom dennej tlače a TV,

zabezpečenie a prevádzkovanie systému ochrany informácií.

ekonomické spracovanie činnosti a vytvorenie účtovníckeho programu na spracovanie tržieb, výplatu provízií zberníam, výplatu výhier tipujúcich a výplatu odvodov,

vybavovanie reklamácií,

vykonávanie distribučnej činnosti – tlačív, tiketov, výherných listín a súpisov výhier,

vykonávanie servisnej činnosti systému ON LINE.

Licenciu na prevádzkovanie číselných lotérií obdržal vždy žalovaný. Herný plán pre „OFF LINE“ nazvaný „Herný, plán číselných lotérií a stávkových hier organizovaných T. s účasťou štátu“ s platnosťou od 04.01.1993 vypracoval žalobca, vychádzajúc pritom z českého dokumentu, vypracovaného podnikom S. Herní plán číselných lotérií a sázkových her porádaných podnikom S.“ zo dňa 01.09.1992.

Herný plán pre „ON LINE“ nazvaný „Dodatok č. 1 Herného plánu číselných lotérií a stávkových hier organizovaných T., prostredníctvom Š., a.s., prijímanie stávok systémom ON LINE“ zo dňa 09.04.1993 s účinnosťou od 15.04.1993, bol taktiež vypracovaný

žalobcom, vychádzajúc pritom z českého dokumentu poskytnutého spoločnosťou S. a.s., „Dodatek č. 1 herního plánu číselných lotérií a sázkových her pořádaných S. a.s., PRÍJEM SÁZEK SYSTÉMEM ON LINE“ z 01.03.1993.

Zmeny a vylepšenia hier pochádzali od žalobcu, ktorý čerpal z poznatkov a skúseností S., napr. zavedenie J.-u, iniciované žalobcom na oficiálnej úrovni listom zo dňa 18.06.1993, adresovaným žalovanému. J. bol následne zavedený od 02.08.1993, kedy sa súčasne rozdelilo žrebovanie medzi SR a ČR a tiež sa zmenil výpočet istiny (len z vkladov prijatých v SR).

Žrebovanie sa uskutočňovalo v priamom prenose v STV 1, pričom sa žrebovania okrem zástupcov žalobcu zúčastňoval zástupca štátneho dozoru, moderátor STV a hosť z oblasti Š., prípadne kultúry. Až neskôr k žrebovaniu pristúpil aj zástupca žalovaného, ktorý pokračoval v takto začatom systéme žrebovania, ktorý postupom času začal i meniť a dopĺňať, avšak jeho základná osnova zostala zachovaná.

Prvú zmluvu na výrobu a vysielanie žrebovania číselných lotérií uzavrel teda s STV dňa 25.01.1993 žalobca, hoci ju v jej závere podpísal i zástupca žalovaného. Žalovaný zmluvy s STV začal samostatne zabezpečovať až od 01.09.1994.

Prevádzkové predpisy pre ON LINE i pre OFF LINE vypracoval žalobca, ktorý ich i samostatne vydal.

Žalobca rovnako vytvoril technickú dokumentáciu ako tikety ON LINE a OFF LINE, potvrdenky, výherné listiny a pod. Taktiež žalobca vytvoril a prevádzkoval základný systém marketingu, informácie pre tipujúcich, pomôcky pre tipujúcich (tabuľky pre systémové stávky a pod.). Pri uvedených dokumentoch vychádzal žalobca opätovne z poznatkov a skúseností S..

Sieť zberní tvorili v roku 1993 zberne TJ a klubov. Kontakty na tieto zberne, vrátane modelu spolupráce s nimi spolu s jej zmluvným zabezpečením prevzal žalobca od podniku S.. Zmluvná spolupráca medzi žalobcom a jednotlivými zberňami prebiehala na základe mandátnej zmluvy vypracovanej žalobcom.

V roku 1994 došlo k významnej zmene na strane akcionárskej štruktúry žalovaného, stal sa akciovou spoločnosťou so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. Žalobca tak stratil možnosť vplyvu na rozhodovanie a následné konanie cestou valného zhromaždenia žalovaného.

Žalovaný od januára 1996 zmenil herné listiny na hry Š., M., Š. a X. nahradením loga žalobcu za logo žalovaného a v tom istom roku boli postupne uvedeným spôsobom zmenené i používané tikety OFF LINE i ON LINE.

Od roku 1993 sa systém ON LINE spracovával za pomoci techniky, poskytnutej americkou firmou G. na základe leasingovej zmluvy, uzavretej medzi žalobcom a menovanou americkou firmou (Š., a. s., zmluvné postavenie leasingového nájomcu v tejto zmluve získala právnym nástupníctvom po S.). Do 31.05.1994 leasingové splátky hradil žalobca a fakturoval ich ďalej žalovanému v rámci uzavretých zmlúv, týkajúcich sa spracovania výsledkov číselných lotérií. Od 01.09.1994 žalobca dal žalovanému súhlas, aby uvedené leasingové splátky uhrádzal priamo žalovaný.

V roku 1996 žalovaný uzavrel s menovanou americkou firmou novú leasingovú zmluvu na sedem rokov.

Zmluvná spolupráca sporových strán bola ukončená k 30.06.1999. Tento dátum bol stanovený ako dátum ukončenia platnosti Zmluvy o zabezpečení spracovávaní ... uzatvorenej sporovými stranami dňa 03.03.1998, a to v jej Dodatku č. 1 zo dňa 22.12.1998. Súd ďalej na základe návrhov účastníkov vypočul navrhnutých svedkov, a to JUDr. D., Ing. Š., PaedDr. L., B., Ing. R., Ing. J., Ing. P., P., Ing. L., Ing. E., Ing. M., ktorí sa však zodpovedne a so znalosťou problematiky know-how nevedeli vyjadriť, či žalobca je vlastníkom know-how a či ho nadobudol od spoločnosti S. a.s. Súd vypočul dožiadaným súdom aj svedka Ing. S., ktorý bol do roku 31.01.1995 generálnym riaditeľom a.s. S.. Taktiež súd vypočul v priebehu konania znalcov Ing. G., Ing. M., Ing. I., Ing. J. a Ing. L..

Žalobca ako dôkaz oprávnenosti svojho nároku založil spolu s návrhom vypracované znalecké posudky znalcami Ing. M. a Ing. I., v ktorých sa konštatuje, že žalobca je vlastníkom know-how spojených s prevádzkovaním číselných lotérií.

V priebehu konania žalovaný si dal taktiež vypracovať znalecký posudok, a to Ing. L., ktorý mal posúdiť správnosť znaleckých posudkov Ing. M., Ing. I. a Ing. G., tento posudok bol vypracovaný na základe materiálov, ktoré mu dal k dispozícii žalovaný, ako aj naštudovaním spisu 29 Cb 1/00, ako aj použitej literatúry zaoberajúcej sa priemyselnými právami. Znalec uvádza, že žalobca má k určitej činnosti vlastníctvo know-how, avšak nesúhlasí s výpočtami, ktoré urobili hore uvedení znalci. V znaleckom posudku k otázke, či žalobca nakladal s know-how ako s obchodným tajomstvom, uviedol, že „pre niektoré z týchto dokladov je potrebné uviesť, že spĺňa znaky podľa § 17 Obchodného zákonníka.

Ďalej bol súdu predložený expertízny posudok vypracovaný Ing. J., CSc, ktorý však pre posúdenie, či žalobca je vlastníkom know-how, podľa súdu použil nesprávnu literatúru, a to Nariadenie Komisie (EHS) č. 556/89, ako aj zákon č. 465/2002 Z.z. o skupinových výnimkách zo zákazu dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž. Tieto predpisy nie sú použiteľné pre toto konanie, preto súd sa týmto expertíznym posudkom ani nezaoberal.

Žalovaný ďalej založil do spisu odborné stanovisko Prof. JUDr. P., Dr. Sc, ktorý nevyvracia tvrdenia predchádzajúcich znalcov, že žalobca mal vlastníctvo know-how, ale dospel k záveru, že hodnota pôvodného know-how, bola už vykonanými platbami vyrovnaná, konzumovaná.

Súd v konaní ustanovil znalca Ing. G., ktorá vypracovala znalecký posudok č. X. zo dňa 29.07.2002 a odpovedala na otázky oboch účastníkov konania a uviedla, že žalobca je vlastníkom know-how ako súboru osobitných znalostí a skúseností, umožňujúcu organizáciu a prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových hier, Š., Š. a M.. Ide o know-how utajené pred tretími osobami v miere potrebnej na zachovanie jeho ceny. Taktiež poukázala na to, že z menovaných a priložených podkladov pre vypracovanie posudku nevyplýva, že by mal žalovaný v roku 1993 vlastné know-how, umožňujúce organizáciu a prevádzkovanie vyššie uvedených číselných lotérií a stávkových hier. Uviedla, že žalovaný používal od roku 1993-1999 know-how patriace obsahom do know-how, ktorého majiteľom bol žalobca a stanovila hodnotu know-how vo výške 109 404 000,- Sk.

Na základe znaleckých posudkov či už predložených zo strany žalobcu alebo z posudku, obstaraného súdom, súd konštatoval, že know-how je možné identifikovať skúmaním existencie určitého špecifického súboru znalostí a skúseností, ktoré môžu S. obsiahnuť či už v jednotlivých dokumentoch vlastníka tohto know-how alebo v konkrétnych pracovných postupoch, vykonávaných týmto vlastníkom. Samotná existencia know-how je pritom nezávislá od subjektívnej znalosti jeho vlastníka, že je v danom prípade vlastníkom majetku, spĺňajúceho podmienky pre jeho označenie ako know-how, rovnako ako je nezávislá od subjektívnej znalosti jeho užívateľa, že v danom prípade používa majetok, ktorý spĺňa podmienky pre jeho označenie ako know-how.

Na základe vykonaných dôkazov a preukázaných skutočností súd dospel k záveru, že know-how na prevádzkovanie číselných lotérií Š., Š. a M. bolo výlučným vlastníctvom podniku S. (bývalého hospodárskeho zariadenia S.), ktorý ho používal niekoľko desaťročí až do svojho zániku v súvislosti s rozdelením ČSFR.

Podnik S. zanikol súčasne so vznikom jej právnych nástupcov - dvoch obchodných spoločností - Š., a.s. so sídlom v Slovenskej republike a S. a.s. v Českej republike v náväznosti na § 766 ods. 1 Obchodného zákonníka titulom prevodu podniku (hospodárskeho zariadenia) na obchodné spoločnosti. Na tieto obchodné spoločnosti, ktoré predstavujú jediných právnych nástupcov podniku S. prešiel zo zákona celý jej majetok, vrátane majetku nehmotného, t. j. i predmetné know-how, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa samotné know-how v delimitačných dokladoch, citovaných odporcom, výslovne zmieňuje alebo nie. Súčasne na tieto obchodné spoločnosti, a tým i na žalobcu ako na právneho nástupcu podniku S. prešli i práva na užívanie označení hier prevádzkovaných predtým podnikom S. a v rámci nich i na užívanie označení Š., Š. a M..

Z vykonaného dokazovania, a to tak z predložených písomných dokladov, znaleckých posudkov, ako i z výsluchov svedkov je zrejmé, že k uvedenému prechodu predmetného know-how z podniku S. na jeho slovenského právneho nástupcu, t. j. na žalobcu došlo, keďže žalobca toto know-how od počiatku svojej činnosti, t. j. od roku 1993 ovládal a používal na prevádzkovanie príslušných číselných hier.

Prechod vlastníctva k predmetnému know-how na žalobcu z jeho právneho predchodcu potvrdili pritom zhodne i obe nástupnícke spoločnosti, t. j. tak spoločnosť S. a.s., ako aj žalobca v Dodatku č. 1. zo dňa 19.11.2001 k Dohode o majetkovom vypořádání hospodářského zařízení S. podniku pro organizování sázek zo dňa 21.04.1993, ktorým bolo jednoznačne potvrdené, že predmetné know-how i pre hry citované v návrhu žalobcu získala do svojho výlučného vlastníctva Š., a.s., t. j. žalobca, a to v akejkoľvek súvislosti s prevádzkovaním týchto číselných lotérií a stávkových hier na území Slovenskej republiky. Takýto právny záver jednoznačne vyplýva z časti textu tohto dodatku uvedeného pod písmenom B/, v ktorej sa uvádza že: „spoločnosť Š. sa stala výlučným vlastníkom know-how a súvisiacich priemyselných práv, vzťahujúcich sa na prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových hier, ktoré podnik S. na území Slovenskej republiky prevádzkoval pod označením S. Š., M., S., Š., S. a T.. Súčasťou uvedených práv je i právo na výlučné užívanie označení predmetných číselných lotérií a stávkových hier, a to S. Š., M., S., Š., S. a T., a to v akejkoľvek súvislosti s prevádzkovaním číselných lotérií a stávkových hier na území Slovenskej republiky.“

Vlastníctvo žalobcu ku know-how na prevádzkovanie číselných lotérií Š., Š. a M. potvrdili i znalecké posudky, vypracované znalcami Ing. M. (posudok č. X. zo dňa 29.11.1999) a Ing. I. (posudok č. 0X. zo dňa 12.11.1999), ktoré predložil v konaní žalobca, ako i kontrolný znalecký posudok, obstaraný súdom od súdnej znalkyne Ing. G. (posudok č. X. zo dňa 29.07.2002). A existenciu vlastníctva žalobcu k tomuto know-how potvrdil aj znalec Ing. L., ktorý vypracoval znalecký posudok na objednávku žalovaného, ako aj prof. JUDr. P., DrSc.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného o tom, že znalecké posudky, vypracované znalcami Ing. M. č. X. a Ing. I. č. 0X., ktoré predložil žalobca a posudok Ing. G. č. X., vypracovaný na základe požiadavky súdu, sa nezhodujú v obsahu a v rozsahu know-how, ktoré má vlastníť žalobca, súd konštatoval, že v týchto posudkoch nezistil podstatné rozdiely a v otázke vymedzenia know-how, určenia jeho vlastníka a stanovenia jeho hodnoty súd vychádzal z posudku Ing. G. č. X., ktorý bol súdom obstaraný ako kontrolný posudok za účelom overenia správnosti zistení a záverov znalcov Ing. M. a Ing. I..

Znalkyňa Ing. Z. na vznesené otázky, na formulovaní ktorých sa podieľal i žalovaný, jednoznačne po dôkladnom preštudovaní všetkých dostupných materiálov a vyjadrení, predložených tak zo strany žalobcu, ako i žalovaného, ako i zo strany jednotlivých svedkov, vypočutých v priebehu konania konštatovala, že:

„Spoločnosť Š., a.s. je vlastníkom know-how ako súboru osobitných znalostí a skúseností, umožňujúcich organizáciu a prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových hier Š., Š. a M..

Z menovaných a priložených podkladov k posudku nevyplýva, že by spoločnosť T., mala v roku 1993 vlastné know-how, umožňujúce organizáciu a prevádzkovanie vyššie uvedených číselných lotérií a stávkových hier.

Spoločnosť T., používala od roku 1993 do roku 1999 know-how patriace obsahom do know-how, ktorého majiteľom bola spoločnosť Š., a.s." (str. 15 až 16 citovaného znaleckého posudku).

Totožnosť know-how na prevádzkovanie číselných hier Š., Š. a M., ktoré nadobudol do svojho vlastníctva žalobca titulom svojho právneho nástupníctva po podniku S. ako zakladateľovi a pôvodnému prevádzkovateľovi týchto hier, podľa názoru súdu jednoznačne potvrdil i žalovaný, ako je zrejmé z písomných dôkazov, predložených žalobcom, v ktorých žalovaný i po premenovaní týchto hier na L., J. a L. 5 z 35 jednoznačne uviedol, že tieto hry sú totožné s hrami, ktoré pod označeniami Š., Š. a M. založil a prevádzkoval podnik S.. Súd tieto dôkazy považoval za osobitne významné, nakoľko ide o kópie oficiálnych dokumentov žalovaného, ako Výročná správa žalovaného za rok 2003 a Prezentácia ročných výsledkov žalovaného za rok 2004.

Súd prvého stupňa sa zaoberal i námietkou žalovaného, v zmysle ktorej by mal pri svojom rozhodovaní prihliadať i na tvrdenie žalovaného, podľa ktorého sa obsah know-how na prevádzkovanie číselných lotérií Š., Š. a M. počas zmluvnej spolupráce účastníkov konania menil za aktívneho prispenia žalovaného, a teda je potrebné prihliadnuť i na takéto osobitné práva žalovaného k tomuto know-how. Vychádzajúc zo záverov znalkyne Ing. Z. o totožnosti obsahu know-how používaného žalovaným s know-

how, patriacim do vlastníctva žalobcu, ako aj z uvedeného potvrdenia totožnosti hier, prevádzkovaných žalovaným v roku 2003 a v roku 2004, s hrami založenými a prevádzkovanými právnym predchodcom žalobcu, však súd dospel k názoru, že neboli preukázané také nové práva žalovaného k uvedenému know-how, ktoré by mali významnejší vplyv na nároky žalobcu a ich výšku, uplatnené zo strany žalobcu voči žalovanému v tomto konaní titulom vlastníckeho práva žalobcu k uvedenému know-how.

Existenciu know-how potvrdzuje v niektorých svojich tvrdeniach i samotný žalovaný:

Napríklad na strane 4 svojho podania zo dňa 13.03.2003, označeného ako Doplnenie dôkazov a návrhy žalovaného, žalovaný uvádza, že žalobca v jednej variante v roku 1994 počítal i s bezplatným zapožičaním hier novej štátnej spoločnosti, ktorá mala prevádzkovať číselné lotérie, z čoho nesporne vyplýva, že žalobca v tom čase vlastnil know-how k týmto hrám, ktoré mali byť zapožičané.

Žalovaný prostredníctvom svojho generálneho riaditeľa Ing. S. v písomnej forme vo vyjadrení pre Ing. Z. predkladá Rozhodnutie M. č. 52/3044/1993 zo dňa 29.12.1993 ako dôkaz, že T., navrhol vymedzenie pojmu „technické spracovanie operácií a s ním súvisiacich činností“ v rámci povolení M. a nie Š., a.s., čo má podľa žalovaného znamenať, „že T., mal vedomosti o know-how a vedel definovať tento pojem.“ (viď i príloha IOp zn. posudku č. X. vypracovaného súdnou znalkyňou Ing. Z.). Z uvedeného tiež nesporne vyplýva, že predmetné know-how v tom čase existovalo.

I zo svedeckých výpovedí, obsiahnutých v súdnom spise, jednoznačne vyplýva, že v danom čase žalovaný na rozdiel od žalobcu nedisponoval žiadnym vlastným know-how na prevádzkovanie číselných hier a nemal k tomu v tom čase vytvorené ani žiadne finančné či personálne predpoklady, čo na stranách 8 a 9 citovaného znaleckého posudku potvrdil i súdny znalec, ustanovený súdom.

Hodnota predmetného know-how je podľa názoru súdnej znalkyne Ing. Z., vo výške 109 404 000,- Sk a s touto výškou sa stotožnil aj súd.

Tým, že žalovaný know-how na prevádzkovanie číselných lotérií Š., Š. a M. získal neoprávnene, t. j. bez súhlasu žalobcu ako vlastníka tohto know-how a keďže nie je možné toto know-how z hľadiska povahy tohto majetku vydať späť žalobcovi, je žalovaný povinný vydať žalobcovi hodnotu tohto know-how titulom bezdôvodného obohatenia, a to vo výške rovnajúcej sa znaleckej hodnote know-how, t. j. vo výške 109 404 000,-- Sk, spolu s príslušenstvom tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Čo sa týka žalovaného námietky premlčania nárokov z know-how, súd je však toho názoru, že prípadné premlčanie týchto nárokov je potrebné posudzovať podľa obdobia, kedy bolo možné tieto nároky uplatniť po prvýkrát. Vzhľadom na tú skutočnosť, že tieto nároky sa týkajú obdobia prevádzkovania číselných hier od 01.01.1996, tak prvá premlčacia lehota začala plynúť vo vzťahu ku škode alebo bezdôvodnému obohateniu, ktoré sa dalo vyčíslieť a následne uplatniť zo strany žalobcu dňom zverejnenia výhernej listiny žrebovania číselných hier v prvom stávkovom týždni v roku 1996. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v roku 1996 sa prvé žrebovanie hier Š. a Š. konalo dňa 07.01.1996 - takéto zistenie je preukázané listinnými dôkazmi predloženými žalobcom. Z takéhoto skutkového zistenia potom vyplýva, že prvým dňom, v ktorom si žalobca mohol uplatniť voči žalovanému predmetné nároky, bol 07.01.1996.

Návrh bol zo strany žalobcu podaný na súd dňa 07.01.2000, týmto dňom sa prerušilo plynutie premlčacej štvorročnej lehoty a všetky nároky uplatnené zo strany žalobcu za štvorročné obdobie predchádzajúce podaniu návrhu - t. j. za obdobie od 07.01.1996 do 07.01.2000, zostali nepremlčané. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že námietka premlčania, vznesená zo strany žalovaného vo vzťahu k nárokom, uplatnených žalobcom, je bezpredmetná.

Tvrdenie žalovaného, že návrh by mal súd zamietnuť aj preto, že neexistuje žiadny, nielo ešte naliehavý právny záujem žalobcu na určení alebo realizácii prvých troch žiadostí, uvedených v petite návrhu, posúdil súd ako právne a vecne nepodložený s poukazom na § 80 písm. b/ a c/ OSP. Žalobca si totiž v tomto konaní neuplatňuje právo na určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, kedy hmotnoprávnou podmienkou takéhoto návrhu je zo zákona naliehavý právny záujem žalobcu na takomto určení. Návrh žalobcu je návrhom na splnenie povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona alebo z porušenia práva, teda je návrhom

podľa § 80 písm. b/ OSP, kedy sa existencia naliehavého právneho záujmu žalobca zo zákona nevyžaduje a ani nepreukazuje.

Z vykonaného dokazovania, a to tak z predložených písomných dokladov, znaleckých posudkov, ako i z výsluchov svedkov je zrejmé, že žalovaný od svojho vzniku až do konca septembra 2002 používal pri prevádzkovaní číselných lotérií označenia Š., Š. a M..

Práva na užívanie týchto označení nadobudol titulom právneho nástupníctva po podniku žalobca. Žalobca k týmto označeniam nadobudol i zvýšenú právnu ochranu, nakoľko si rovnako ako jeho právny predchodca dal tieto označenia chrániť ako ochranné známky.

V tomto zmysle neobstojí argumentácia žalovaného, podľa ktorej žalovaný získal prioritu pri užívaní označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu z dôvodu, že žalovaný tieto označenia použil prvý, nakoľko v tejto otázke treba prihliadať i na žalobcove práva na užívanie týchto označení ako právneho nástupcu podniku S.. Z vykonaného dokazovania je tiež zrejmé, že žalobca tieto označenia používal v rámci poskytovania služieb „technického spracovania operácií“ žalovanému po celú dobu ich zmluvného vzťahu od roku 1993 až do jej ukončenia v roku 1999.

Z predložených písomných dôkazov mal súd za preukázané, že žalobca bol do konca septembra 2002, kedy žalovaný prestal používať označenia Š., Š. a M. v súvislosti s organizovaním a prevádzkovaním číselných lotérií, vlastníkom ochranných známk Š., Š. a M., ktoré boli v registri Ú. zapísané v prospech žalobcu pre činnosti „organizovanie lotérií a stávkových hier, s výnimkou číselných lotérií“. Súd sa v tejto otázke stotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého sú tieto služby podobné službe „organizovanie číselných lotérií“, pre ktorú označenia zhodné s uvedenými ochrannými známkami používal žalovaný. Keďže z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný uvedené označenia používal bez súhlasu a dokonca proti výslovne prejavenej vôli žalobcu, došlo tým zo strany žalovaného k porušeniu zákonného práva žalobcu ako majiteľa ochrannej známky v zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach, v zmysle ktorého bez súhlasu majiteľa

ochrannej známky nikto nesmie používať označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná do registra.

Užívanie označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu bez súhlasu žalobcu pritom nemôže ospravedlniť ani následná registrácia zameniteľných ochranných známk T Š., T Š. a T M. v prospech žalovaného. Vlastníctvo akejkoľvek ochrannej známky, zameniteľnej s ochrannými známkami žalobcu, nemôže podľa názoru súdu založiť oprávnenie žalovaného na užívanie označenia zhodného s ochrannými známkami žalobcu.

V otázke, či konanie žalovaného v súvislosti s jeho používaním označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu a s jeho používaním know-how na prevádzkovanie číselných lotérií Š., Š. a M. spĺňa znaky nekalosúťažného konania, dospel súd z vykonaného dokazovania k nasledovným záverom:

Súd sa pri posudzovaní oblasti podnikania žalovaného, a to konkrétne organizovania či prevádzkovania číselných lotérií, zameral najprv na otázku, či skutočnosť, že na výkon tejto podnikateľskej činnosti má žalovaný zo zákona monopolné postavenie, súčasne znamená, že žalovaný pri výkone tejto podnikateľskej činnosti nepôsobí v prostredí hospodárskej súťaže. Po zvážení predložených dôkazov, napríklad dôkazov svedčiacich o reklamných aktivitách žalovaného, propagujúcich ním prevádzkované číselné lotérie a súčasnom zohľadnení aktívnej činnosti iných subjektov, pôsobiacich na trhu hazardných hier v Slovenskej republike i v okolitých krajinách je zrejmé, že žalovaný napriek svojmu monopolnému postaveniu pri prevádzkovaní číselných lotérií v Slovenskej republike pôsobí v prostredí hospodárskej súťaže, ktorej je sám aktívnym účastníkom.

V súlade s ustanovením § 2 zákona č. 171/2005 Z.z. o hazardných hrách, rovnako ako v predtým platnej právnej úprave v oblasti hazardných hier - konkrétne v zmysle § 2 zákona č. 194/1990 Zb. o lotériách a iných podobných hrách je prevádzkovanie číselných lotérií len jednou z oblastí, v ktorej je možné v Slovenskej republike prevádzkovať hazardné hry. Z hľadiska podstaty týchto hazardných hier odlišných od číselných lotérií je nevyhnutné konštatovať, že ich potenciálnym konečným spotrebiteľom je principiálne rovnaká skupina obyvateľstva, ktorá je ochotná zúčastniť sa na hazardných hrách, ktorých spoločným

menovateľom je hra o peniaze, spojená so značným rizikom straty týchto peňazí oproti určitej pravdepodobnosti rovnakej či vyššej výhry. Skutočnosť, že štát prostredníctvom vydávania osobitných povolení na prevádzkovanie hazardných hier vykonáva určitú kontrolu tejto oblasti podnikania, nemôže viesť k záveru tak, ako ho predkladá žalovaný, že v tejto oblasti neexistuje hospodárska súťaž. Podstata hospodárskej súťaže spočíva v snahe jednotlivých prevádzkovateľov hazardných hier, medzi ktorých v tomto zmysle určite treba zaradiť i žalovaného, získať v prostredí vzájomnej konkurenčnej ponuky podobných či zameniteľných služieb a hier vklad potenciálneho zákazníka či spotrebiteľa týchto služieb. Štátna kontrola pôsobí vo forme udeľovania osobitných povolení v mnohých oblastiach podnikania, ako je napríklad oblasť podnikania v doprave či oblasť podnikania v obchodovaní so zbraňami či strelivom, to však neznamená, že subjekty podnikajúce v týchto oblastiach nepôsobia v oblasti aktívnej hospodárskej súťaže. Túto skutočnosť potvrdzuje okrem iného i aktívna reklamná činnosť jednotlivých súťažiteľov, ktorá je podľa názoru súdu vykonávaná v snahe predložiť potenciálnemu zákazníkovi pri jeho rozhodovaní o výbere tej - ktorej hazardnej hry konkurenčne zaujímavejšiu ponuku.

Súd v tejto otázke dospel k záveru, podľa ktorého je v danej oblasti neprípustné územné obmedzovanie prostredia hospodárskej súťaže len na Slovenskú republiku. Je totiž zrejmé, že neobmedzeným pôsobením tlačových a predovšetkým elektronických komunikačných prostriedkov pôsobí reklama jednotlivých prevádzkovateľov iných číselných lotérií, sídliačich v krajinách susediacich so Slovenskou republikou i na potenciálnych spotrebiteľov týchto služieb (v podobe ponuky číselných lotérií) na Slovensku, a to bez ohľadu na prípadné zákonné obmedzenia v slovenskej či zahraničnej legislatíve, čo následne reálne ovplyvňuje ich rozhodovanie pri ich výbere medzi ponukou číselných lotérií žalovaného a ponukou prevádzkovateľov iných číselných lotérií v zahraničí.

Je pritom nepochybné, že nie je v súlade s dobrými mravmi súťaže, keď žalovaný v prostredí hospodárskej súťaže používal pri prevádzkovaní číselných hier Š., Š. a M. označenia zhodné s ochrannými známkami žalobcu, ako i jeho know-how, a to bez súhlasu či dokonca proti vôli žalobcu. Je tiež zrejmé, že takéto konanie žalovaného je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom, nakoľko takýmto konaním žalovaný pred inými súťažiteľmi, za ktorých možno označiť iné subjekty prevádzkujúce hazardné hry, získal neoprávnenú výhodu v užívaní zavedených a mimoriadne známych označení uvedených číselných lotérií, ako i v

užívání know-how na prevádzkovanie týchto číselných lotérií overeného desaťročiami úspešného prevádzkovania právnym predchodcom žalobcu.

Tým žalovaný naplnil všetky znaky nekalej súťaže, ako ju všeobecne definuje ustanovenie § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je nekalou súťažou konanie v hospodárskej súťaži, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom.

Vychádzajúc z uvedenej skutočnosti súd prvého stupňa žalobcovi priznal nároky vyplývajúce mu z ustanovenia § 53 Obchodného zákonníka, nakoľko je zrejmé, že osobou, ktorej práva boli nekalosúťažným konaním žalovaného porušené, je žalobca, keďže nekalosúťažným konaním žalovaného boli porušené zákonné práva žalobcu ako majiteľa ochranných známk, ako i výlučného vlastníka know-how.

Návrhu žalobcu v časti požadujúcej uloženie povinnosti žalobcovi zdržať sa prevádzkovania číselných lotérií pod označeniami Š., Š. a M. a zdržať sa i akéhokoľvek využívania uvedených označení v súvislosti s prevádzkovaním akýchkoľvek číselných lotérií a stávkových hier, súd nevyhovel, nakoľko mal z vykonaného dokazovania za preukázané a nesporné, že žalovaný tejto požiadavke žalobcu vyhovel už počas konania a uvedené označenia prestal používať od začiatku októbra 2002.

Návrhu žalobcu v časti požadujúcej uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa akéhokoľvek i čiastkového využívania znalostí alebo skúseností, tvoriacich predmet know-how žalobcu, popísaného v znaleckom posudku č. X. zo dňa 12.11.1999, vypracovanom súdnym znalcom Ing. I. a v znaleckom posudku č. X. zo dňa 29.11.1999, vypracovanom súdnou znalkyňou Ing. M., týkajúceho sa organizácie, herných plánov a pravidiel číselných lotérií a stávkových hier Š., Š. a M., súd vyhovel. Súd k názoru o oprávnenosti tejto časti návrhu
dospel
na základe predložených dôkazov, na základe ktorých má za preukázané, že uvedené know-how je vo výlučnom vlastníctve žalobcu a žalovaný od používania tohto know-how, na používanie ktorého mu žalobca neudelil súhlas, neupustil ani po podaní tohto návrhu na súde.

V otázke nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd najprv skúmal predmet tohto bezdôvodného obohatenia, ktoré podľa názoru žalobcu spočívalo v zisku, ktorý žalobca získal neoprávneným užívaním označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu, ako i neoprávneným užívaním know-how žalobcu zo strany žalovaného. Súd sa v tejto súvislosti zaoberal i námietkou žalovaného, v zmysle ktorej žalobca odôvodňuje svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak neoprávneným užívaním označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu, ako aj neoprávneným užívaním know-how žalobcu a dospel k názoru, že obe tieto protiprávne konania žalovaného tvoria v danom prípade jednotnú podstatu, na základe ktorej žalovaný získal bezdôvodné obohatenie, ktorého vydanie je predmetom žalobcom uplatneného nároku. Rozhodujúcu zložku nehmotného majetku žalobcu, ktorú neoprávnenne využil žalovaný pri svojom obohatení a o ktorú možno predovšetkým oprieť nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, však súd videl v know-how žalobcu na prevádzkovanie číselných lotérií pôvodne pomenovaných Š., Š. a M., bez použitia ktorého by nebolo možné dosiahnuť žiadne výnosy z týchto lotérií. Toto know-how totiž zahŕňa v sebe samotný systém týchto číselných lotérií a tvorí tak základný a neopomenuteľný predpoklad ich prevádzkovania. Inak je tomu v prípade neoprávneného použitia označení zhodných s ochrannými známkami, kde by podľa názoru súdu mohol byť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia úspešne uplatnený len v prípade, ak by súčasne nedošlo k súbehu s nárokom na náhradu škody, spôsobenú neoprávneným užívaním týchto označení zo strany žalovaného. V danom prípade však vo vzťahu k nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nemožno hovoriť o akejsi duplicite týchto nárokov, nakoľko je zrejmé, že zo strany žalobcu nejde o dva nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale len o jeden nárok, ktorého odôvodnenie spočíva na dvoch samostatných protiprávnych konaniach žalovaného. To však nemá vplyv na oprávnenosť či na výšku tohto nároku žalobcu.

Súd pri vymedzení predmetu bezdôvodného obohatenia vychádzal z ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Zaoberal i námietkou žalovaného, ktorý popieral túto časť nároku žalobcu s odôvodnením, že sa dôvod pre vydanie bezdôvodného obohatenia, uvádzaný zo strany žalobcu, nestotožňuje so žiadnym z prípadov uvedených v ustanovení § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom tieto prípady nemožno podľa názoru žalovaného rozšíriť nad rámec uvedený v citovanom ustanovení. Súd vyslovil názor, že zákonnú oporu pre túto časť

nároku - vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade tvorí osobitné zákonné ustanovenie, a to konkrétne § 53 Obchodného zákonníka, ktorý nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia výslovne uvádza medzi nárokmi osôb, ktorých práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené. Z tohto dôvodu považuje súd uvedenú námietku žalovaného na nedôvodnú.

Súd konštatoval, že bezdôvodné obohatenie získal žalovaný neoprávneným užívaním nehmotného majetku žalobcu.

Súd pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu škody, ktorá predstavuje nezaplatený primeraný ročný licenčný poplatok za užívanie slovných ochranných známk Š., Š. a M., dospel k názoru, že tento nárok žalobcu je v plnom rozsahu dôvodný, nakoľko bolo v konaní preukázané protiprávne užívanie označení zhodných s uvedenými ochrannými známkami žalobcu zo strany žalovaného pre podobné služby, pre aké boli v rozhodnom období registrované užívané ochranné známky.

Podľa § 53 Obchodného zákonníka, v spojení s § 26 ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach, je žalobca osobou, ktorá má právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená zásahom do jeho práv z ochrannej známky, obdobne i podľa predtým platného zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach.

Pri posúdení výšky uplatneného nároku na náhradu škody, predstavujúcej žalovaným nezaplatený primeraný ročný licenčný poplatok za užívanie ochranných známk Š., Š. a M., súd vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného Ing. G., ktorý sa stotožnil so znaleckým posudkom Ing. M. a to, že uvedený licenčný poplatok má byť vyjadrený percentuálnym podielom z ročného obratu dosiahnutého žalovaným z prevádzkovania číselných hier Š., Š. a M..

Na preukázanie oprávnenosti a výšky nároku na náhradu škody uplatneného žalobcom vo výške 425 451 700,--Sk, zodpovedajúcej primeranému licenčnému poplatku, ktorý mal žalovaný platiť žalobcovi za užívanie ochranných známk Š., Š. a M. za obdobie od 01.01.1996 do 30.09.2002 (do tohto dátumu si žalobca uplatnil tento nárok z toho dôvodu, že od začiatku októbra 2002 žalovaný prevádzkuje príslušné číselné

lotérie už pod iným označením, a to L., J. a L. 5 z 35), predložil žalobca súdu znalecký posudok č. 11/2003 zo dňa 30.03.2003, vypracovaný Ing. M., súdnou znalkyňou pre odbor priemyselné vlastníctvo a znalecký posudok č. 1/2003 zo dňa 31.03.2003, vypracovaný Ing. G., súdnou znalkyňou v odbore priemyselné vlastníctvo.

Z vypracovaných znaleckých posudkov, na základe ktorých si žalobca uplatnil náhradu škody vo výške 425 451 700,-- Sk, zodpovedajúcej primeranému licenčnému poplatku, vyplýva dôvodnosť požiadavky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie primeraného ročného licenčného poplatku za používanie ochranných známok Š., Š. a M., ktorý sa vyjadruje percentuálnym obratom dosiahnutého z prevádzkovania číselných hier označených takouto ochrannou známkou.

Znalkyňa Ing. M. stanovila licenčný poplatok takto:

1. Š., slovná ochranná známka, č. zápisu X.: ročný poplatok za jej užívanie stanovila na základe kvalifikovaného rozboru na 8,5 % z obratu nadobúdateľa.
2. Š., kombinovaná ochranná známka, č. zápisu 179964: ročný poplatok za jej užívanie stanovila na základe kvalifikovaného rozboru na 7,5% z obratu nadobúdateľa.
3. M., slovná ochranná známka, č. zápisu X.: ročný poplatok za jej užívanie stanovila na základe kvalifikovaného rozboru na 3,3% z obratu nadobúdateľa.
4. Š., slovná ochranná známka, č. zápisu X.: ročný poplatok za jej užívanie stanovila na základe kvalifikovaného rozboru na 4,2% z obratu nadobúdateľa.

Znalkyňa Ing. Gabriela Z. stanovila licenčný poplatok takto:

Primeraný ročný licenčný poplatok za používanie ochrannej známky, vyjadrený percentuálnym podielom z ročného obratu (t.j. celkového príjmu) dosiahnutého z prevádzkovania číselnej hry, označenej touto ochrannou známkou, je podľa jej kvalifikovaného odhadu takýto:

slovná ochranná známka Š. 5,2 %

slovná ochranná známka M. 5,0%

slovná ochranná známka Š., 4,9 %

kombinovaná ochranná známka Š. 5,1%.

Na preukázanie výšky ročného obratu žalovaného za obdobie od 01.01.1996 do 30.09.2002 žalobca predložil súdu tieto listinné dôkazy:

daňové priznania žalovaného za roky 1996, 1997, 1998,
časť výročnej správy žalovaného za rok 2001 s hlavnými ekonomickými ukazovateľmi účtovných závierok žalovaného za roky 1993 až 2001 a tržbami z hier Š., Š. a M. za roky 1993 až 2001,

kópie výherných listín vydaných žalovaným v roku 2002 za 2. až 39. stávkový týždeň, z ktorých vyplývajú celkové sumy vkladov (t. j. obratu žalovaného) dosiahnutých pri prevádzkovaní predmetných číselných hier za obdobie od 01. 01. 2002 do 30. 9. 2002.

Podľa týchto listinných dôkazov, predložených žalobcom k výške obratu žalovaného, predstavoval obrat žalovaného za obdobie od 01.01.1996 do 30.09.2002 pri hre Š. sumu 5 804 935 582,--Sk, pri hre Š. sumu 381 018 600,--Sk a pri hre M. sumu 252 464 265,--Sk.

Vzhľadom na rozdielnu výšku licenčných poplatkov, stanovenú v týchto znaleckých posudkoch sa súd priklonil k názoru žalobcu, že je potrebné z dôvodu dosiahnutia čo najobjektívnejšieho výsledku pri výpočte náhrady škody a okrem toho aj splnenia požiadavky primeranosti licenčného poplatku v danom prípade vychádzať z aritmetického priemeru výšky licenčných poplatkov stanovených v uvedených znaleckých posudkoch pre príslušné číselné lotérie. Na základe takto použitého priemeru súd stanovil pre jednotlivé číselné hry ako primeraný licenčný poplatok nasledovné hodnoty:

- primeraná výška ročného licenčného poplatku pre hru (číselnú lotériu) Š. je sadzba 6,85% z obratu žalovaného dosiahnutého pri prevádzkovaní uvedenej hry,
- primeraná výška ročného licenčného poplatku pre hru (číselnú lotériu) Š. je sadzba 4,55% z obratu žalovaného dosiahnutého pri prevádzkovaní uvedenej hry,
- primeraná výška ročného licenčného poplatku pre hru (číselnú lotériu) M. je sadzba 4,15% z obratu žalovaného, dosiahnutého pri prevádzkovaní uvedenej hry.

Na základe týchto sadziieb licenčných poplatkov stanovil súd výšku oprávneného nároku žalobcu na náhradu škody nasledovne:

- pri hre Š. predstavuje primeraný licenčný poplatok v rozsahu 6,85% z obratu 5 804 935 582,--Sk, dosiahnutého odporcom za uplatnené obdobie od 01.01.1996 do 30.09.2002, sumu 397 638 087,--Sk,

- pri hre Š. predstavuje primeraný licenčný poplatok v rozsahu 4,55% z obratu 381 018 600,--Sk, dosiahnutého odporcom za uplatnené obdobie od 01.01.1996 do 30.09.2002 sumu 17 336 346,--Sk,

- pri hre M. predstavuje primeraný licenčný poplatok v rozsahu 4,15% z obratu 252 464 265,--Sk, dosiahnutého odporcom za obdobie od 01.01.1996 do 30.09.2002 sumu 10 477 267,--Sk.

Z uvedeného výpočtu vyplýva, že celkový nárok žalobcu na náhradu škody, predstavujúcej nezaplatený primeraný licenčný poplatok za používanie ochranných známok Š., Š. a M. žalovaným za sledované obdobie od 01.01.1996 do 30.09.2002 predstavuje sumu 425 451 700,--Sk.

Pri vyčíslení celkovej sumy zisku žalovaného ako predmetu nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd vychádzal zo štruktúry výnosov žalovaného z číselných lotérií Š., Š. a M.. Z celkových vkladov prijatých žalovaným pri prevádzkovaní uvedených číselných lotérií pripadá 50% vkladov na výplatu výhier a 50% vkladov tvorí výnos žalovaného. Štruktúra odvodov z výnosov žalovaného po vyplatení výhier je nasledujúca: 30% výnosu odvod Ministerstvu financií SR, 2% výnosu odvod štátnemu daňovému dozoru, 20% výnosu odmena zberniam a 17% výnosu leasingové splátky americkej firme G., potom zostáva žalovanému 31% výnosu ako jeho hrubý zisk, t.j. 15,5% z dosiahnutého obratu. Čistý zisk (po zdanení) žalovaného tak predstavuje tri pätiny zo sumy vyjadrenej uvedeným podielom z obratu, dosiahnutého z uvedených číselných lotérií, čo v danom prípade za obdobie rokov 1996 až 2005 predstavuje sumu 893 875 719,-- Sk. To znamená, že bezdôvodné obohatenie žalovaného, získané prevádzkovaním uvedených číselných lotérií s neoprávneným použitím know-how žalobcu a s neoprávneným používaním označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu predstavuje za uvedené obdobie sumu 893 875 719,-- Sk.

Súd vychádzajúc z vyššie uvedených úvah o existujúcej duplicitě nárokov žalobcu, týkajúcich sa neoprávneného užívania označení Š., Š. a M. žalovaným zhodných s ochrannými známkami žalobcu, a to nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia dospel k názoru, že v danom prípade je možné priznať žalovanému len časť ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

V zmysle vyššie uvedeného je totiž potrebné konštatovať, že súčasťou zisku dosiahnutého žalovaným prevádzkovaním číselných lotérií pod uvedenými označeniami, ktorý tvorí i súčasť predmetu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, je i suma, ktorú mal žalovaný uhradiť žalobcovi za užívanie uvedených označení, a to titulom úhrady primeraných licenčných poplatkov vo výške rovnajúcej sa vyššie vyčíslenej náhrady škody. Ak teda súd na jednej strane priznal žalobcovi nárok na náhradu škody za protiprávne užívanie jeho ochranných známk, je v tomto zmysle potrebné znížiť sumu, ktorú má žalovaný uhradiť žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia - a to o sumu rovnajúcu sa uvedenej náhrade škody. V tomto zmysle je žalovaný povinný uhradiť žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia získaného neoprávneným užívaním know-how žalobcu celkom sumu 468 424 019,-- Sk.

Po pripočítaní hodnoty know-how vo výške 109 404 000,-- Sk, ktorú je žalovaný povinný vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia, potom celková súdom priznaná výška nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje 577 828 019,-- Sk.

Ako vyplýva už z vyššie uvedeného právneho posúdenia veci súdom, súd posudzoval dôvodnosť nárokov žalobcu podľa nasledovných zákonných ustanovení:

Podľa § 15 ods. 3 zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov majiteľ ochrannej známky sa môže domáhať, aby porušovanie jeho práv bolo zakázané, závadný stav odstránený a nahradená škoda.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z.z.. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov bez súhlasu majiteľa ochrannej známky nikto nesmie používať označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná do registra, ani označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre tovary alebo služby, ktoré síce nie sú podobné tým, pre ktoré je ochranná známka zapísaná, ale ide o ochrannú známku, ktorá má v Slovenskej republike dobré meno a jeho používanie by nepoctivo ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena ochrannej známky, alebo by im bolo na ujmu. Rovnako nemôže používať toto označenie v spojení s týmito tovarmi alebo službami, najmä umiestňovať ho na tovary alebo na ich obaly, ponúkať alebo uvádzať na trh takto označené

tovary alebo ich obaly, prípadne ich skladovať na tento účel, dovážať alebo vyvážať tovary alebo obaly s týmto označením, alebo používať toto označenie v obchodnom styku, korešpondencii alebo v reklame.

Podľa § 26 ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z., ak bola zásahom do práv z ochrany známky spôsobená škoda, poškodený má právo na jej náhradu. Ak bola týmto zásahom spôsobená nemajetková ujma, poškodený má právo na primerané zadost'učinenie, ktorým môže byť peňažné plnenie.

Podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka nekalou súťažou je konanie v hospodárskej súťaži, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Nekalá súťaž sa zakazuje.

Podľa § 53 Obchodného zákonníka osoby, ktorých práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené, môžu sa proti rušiteľovi domáhať, aby sa tohto konania zdržal a odstránil závadný stav. Ďalej môžu požadovať primerané zadost'učinenie, ktoré sa môže poskytnúť aj v peniazoch, náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia.

Podľa § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

Podľa § 757 Obchodného zákonníka pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasl.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydat'.

Súd podľa týchto zákonných ustanovení uznal právny základ nárokov žalobcu za oprávnený.

Uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odôvodnil žalobca odvolaním sa na ustanovenia § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a poukázal na to, že tieto úroky sa

stali splatnými uplynutím 30 dní od doručenia dokladu žalobcu (veriteľa) na splnenie peňažného záväzku žalovaným (dlžníkom). Takým dokladom je podľa žalobcu návrh žalobcu a zmeny tohto návrhu doručené na súd, pričom uvedená lehota 30 dní sa podľa žalobcu počíta od podania návrhu a príslušnej zmeny návrhu žalobcu na súd.

Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 10% vyššie, než je základná úroková sadzba N., uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Základná úroková sadzba N. platná v prvý kalendárny deň kalendárneho polroka sa použije počas celého tohto polroka.

Podľa § 369 ods. 2 písmeno a/ Obchodného zákonníka úroky z omeškania sa stanú splatnými po uplynutí dňa alebo lehoty, ktoré sú v zmluve určené na splnenie peňažného záväzku. Ak deň alebo lehota na splnenie peňažného záväzku nie je v zmluve určená, úroky z omeškania sa stanú splatnými uplynutím 30 dní od doručenia dokladu veriteľa na splnenie peňažného záväzku dlžníkom.

Súd preskúmal dôvodnosť a oprávnenosť takto uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania a dospel k názoru, že sadzba úrokov z omeškania, uplatnená žalobcom podľa vyššie citovaných ustanovení § 369 ods. 1 a 2 písmeno a/ Obchodného zákonníka vo výške o 10% vyššie, než je základná úroková sadzba N., uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu, je oprávnená, a preto žalobcovi v tejto výške úrok z omeškania priznal.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 3, § 149 ods. 1 a § 151 ods. 1 veta druhá a tretia OSP. Vzhľadom na tú skutočnosť, že náhrada trov konania uplatnená žalobcom závisela od znaleckého posudku, súd priznal žalobcovi plnú náhradu trov podľa § 142 ods. 3 OSP.

Trovy konania vo veci žalobcu pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 502 000,-- Sk, z nákladov na vyhotovenie znaleckých posudkov v celkovej výške 96 365,60 Sk a z trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 78 928 175,-- Sk.

Žalobca si uplatnil v priebehu konania náhradu trov právneho zastúpenia, podľa vyhlášky:

vyhláška č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci (v spojení s vyhláškou 180/1991 Zb. o odmenách a náhradách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci), účinná od 01.07.1990 do 14.10.2002,

vyhláška č. 59X. Z.z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci, účinná od 15.10.2002 do 31.12.2003,

vyhláška č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinná od 01.04.2002 do 31.12.2004,

- v súčasnosti platná vyhláška č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinná od 01.01.2005.

Žalobca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v úhrnnej výške 78 928 175,-- Sk celkovo za 71 úkonov právnej služby a k nim prislúchajúceho režijného paušálu. Z toho uplatnil:

tarifnú odmenu v plnej výške 404 580,-- Sk za 15 úkonov právnej služby, vo výške dvojnásobku tejto odmeny - t. j. 809 160,-- Sk za 1 úkon právnej služby, v krátenej (polovičnej) výške 202 290,-- Sk za 1 úkon právnej služby,

tarifnú odmenu v plnej výške 792 570,-- Sk za 28 úkonov právnej služby, v krátenej (štvrtinovej) výške 198 142,50 Sk za 4 úkony právnej služby a v krátenej (polovičnej) výške 396 285,-- Sk za 1 úkon právnej služby a tarifnú odmenu v plnej výške 2 153 680,-- Sk za 17 úkonov právnej služby, vo výške dvojnásobku tejto odmeny - t. j. 4 307 360,-- Sk za 1 úkon právnej služby, vo výške trojnásobku tejto odmeny - t. j. 6 461 040,-- Sk za 1 úkon právnej služby a v krátenej (štvrtinovej) výške 538 420,-- Sk za 2 úkony právnej služby,

režijný paušál vo výške 100,-- Sk za 28 úkonov, vo výške 128,-- Sk za 27 úkonov, vo výške 136,-- Sk za 6 úkonov, vo výške 150,-- Sk za 3 úkony, vo výške 164,-- Sk za 5 úkonov a vo výške 178,-- Sk za 6 úkonov právnej služby.

Súd priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania podľa § 142 ods. 3 OSP, nakoľko rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktorým napadol časť výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 003 279 719,-- Sk a tiež časť výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietal.

V odôvodnení odvolania zastával názor, že v napadnutých častiach výroku rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Uviedol, že zamietavým výrokom rozsudku, súd prvého stupňa žalobcovi nepriznal časť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá predstavuje sumu 425 451 700,-- Sk z celkového žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 003 279 719,-- Sk. Súd tento výrok odôvodňuje na str. 41 Rozsudku takto (citujeme):

„Súd vychádzajúc z vyššie uvedených úvah o existujúcej duplicitě nárokov navrhovateľa, týkajúcich sa neoprávneného užívania označení Š., Š. a M. odporcom zhodných s ochrannými známkami navrhovateľa, a to nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd dospel k názoru, že v danom prípade je možné priznať odporcovi len časť ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V zmysle vyššie uvedeného je totiž potrebné konštatovať, že súčasťou zisku dosiahnutého odporcom prevádzkovaním číselných lotérií pod uvedenými označeniami, ktorý tvorí i súčasť predmetu bezdôvodného obohatenia na strane odporcu, je i suma, ktorú mal odporca uhradiť navrhovateľovi za užívanie uvedených označení, a to titulom úhrady primeraných licenčných poplatkov vo výške rovnajúcej sa vyššie vyčíslenej náhrade škody. Ak teda súd na jednej strane priznal navrhovateľovi nárok na náhradu škody za protiprávne užívanie jeho ochranných známk, je v tomto zmysle potrebné znížiť sumu, ktorú má odporca uhradiť navrhovateľovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia - a to o sumu rovnajúcu sa uvedenej náhrade škody. V tomto zmysle je odporca povinný uhradiť navrhovateľovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia získaného neoprávneným užívaním know-how navrhovateľa celkom sumu 468 424 019,-- Sk.

Po pripočítaní hodnoty know-how vo výške 109 404 000,-- Sk, ktorú je odporca povinný vydať navrhovateľovi titulom bezdôvodného obohatenia, potom celková súdom priznaná výška nároku navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje 577 828 019, -- Sk."

Z textu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa znížil celkovú sumu bezdôvodného obohatenia, ktorú si uplatňoval žalobca, o sumu priznanej náhrady škody. Podľa názoru žalobcu dôvody, pre ktoré tak súd urobil, nie sú právne podložené a súd podľa platnej právnej úpravy ani nemá právomoc na takéto zníženie žalovaného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Podľa ust. § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa musí vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

Z odôvodnenia Rozsudku na str. 34 a 40 vyplýva, že súd mal za preukázaný nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v úhrnnej výške 1 003 279 719,-- Sk (pozostávajúci z bezdôvodného obohatenia rovnajúceho sa znalcom stanovenej hodnote know-how vo výške 109 404 000,-- Sk a z bezdôvodného obohatenia predstavujúceho zisk žalovaného vo výške 893 875 719,-- Sk).

Ak mal teda súd tento nárok v uvedenej výške za preukázaný, mal zaviazat' žalovaného v zmysle § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka na vydanie celého bezdôvodného obohatenia a nemal plnenie z tohto nároku krátiť o výšku priznanej náhrady škody, pretože platné právne predpisy neupravujú súbeh týchto dvoch nárokov v tom zmysle, že by sa plnenie z jedného nároku započítavalo do plnenia z druhého nároku (ako je to napr. pri súbehu nároku na náhradu škody a úrokov z omeškania podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka) a neupravujú (nezakladajú) ani právomoc súdu znížiť plnenie z bezdôvodného obohatenia, ktorého výška (ako súd v Rozsudku sám uznáva) bola súdu preukázaná, napr. o výšku plnenia z náhrady škody (ako je to napr. pri úprave moderačného práva súdu vo vzťahu k zmluvnej pokute podľa § 301 Obchodného zákonníka).

Z vyššie uvedeného dôvodu žalobca považoval rozsudok v napadnutých častiach za nesprávny po právnej stránke a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v týchto častiach zmenil, žalobe vyhovel v celom rozsahu nároku na náhradu škody vo výške 425 451 700,-- Sk a v celom rozsahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 003 279 719,-- Sk, a teda aby žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 1 428 731 419,-- Sk do 30 dní

od právoplatnosti rozsudku. Zároveň navrhol, aby odvolací súd zaviazal žalovaného k zaplateniu trov odvolacieho konania žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Otázku súbehu nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval žalobca vzhľadom na absenciu právnej úpravy k tejto otázke a tiež s prihliadnutím na výšku nepriznaného plnenia z bezdôvodného obohatenia žalobcovi v dôsledku zamietavého výroku rozsudku za otázku zásadného právneho významu, a preto navrhol, aby odvolací súd v prípade potvrdzujúceho rozsudku k tomuto výroku pripustil v tejto časti voči svojmu rozsudku dovolanie.

S rozhodnutím sa neuspokojil ani žalovaný, ktorý napadol rozsudok v celom rozsahu z dôvodov, že rozhodnutie súdu je v rozpore so zákonom; z vecno-právneho hľadiska je nesprávne; súdne konanie sa vyznačuje procesnými vadami; súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym právnym záverom; rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti je nepreskúmateľné.

Prvé závažné pochybenie súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení otázky premlčania nárokov uplatňovaných žalobcom súdnou cestou. Všetky nároky žalobcu z prípadného užívania jeho nehmotných práv know-how žalovaným (pokiaľ by vôbec boli existovali) boli v zmysle § 397 Obchodného zákonníka premlčané najneskôr 31.12.1997.

Nesprávne posúdenie námietky premlčania videl žalovaný v nasledovných skutočnostiach:

Pri posudzovaní časového hľadiska uplatnenia nárokov žalobcu na súde, resp. pri posudzovaní oprávnenosti uplatnenia námietky premlčania, vznesenej žalovaným, súd nedostatočne skúmal predložené dôkazy a nedostatočne zistil skutkový stav, z čoho vyplynulo, že si v tejto otázke urobil nesprávny vecný záver a následne nesprávne právne posúdil otázku premlčania predmetného nároku.

Súd v rozsudku (rozsudok, str. 33, posledný odsek) správne poukazuje na skutočnosť, že prípadné premlčanie týchto nárokov je potrebné posudzovať podľa

obdobia, kedy bolo možné tieto nároky uplatniť po prvýkrát. Je zrejmé, že začiatok plynutia všeobecnej premlčacej lehoty má objektívny a nie subjektívny charakter, t.j. všeobecná premlčacia lehota začína plynúť dňom, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (a nie kedy účastník mohol právo vykonať). Okamih začatia plynutia premlčacej doby je teda daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, či žalobca vedel alebo nevedel o svojom práve (R 1/1998, In: Svoboda, J.: Občiansky zákonník, Komentár a súvisiace predpisy, V. vydanie, EUROUNION, Bratislava 2004, s. 142).

Súd však hneď v nasledujúcej vete (rozsudok, str. 34, prvý odsek) bez toho, aby uviedol, o aké dôkazné prostriedky opiera svoj právny záver, konštatuje, že vzhľadom na skutočnosť, že tieto nároky sa týkajú obdobia prevádzkovania číselných hier od 01.01.1996, tak prvá premlčacia lehota začala plynúť vo vzťahu ku škode alebo bezdôvodnému obohateniu, ktoré sa dalo vyčíslieť a následne uplatniť zo strany žalobcu, dňom zverejnenia výhernej listiny žrebovania číselných hier v prvom stávkovom týždni v roku 1996. Z akých skutočností súd vyvodil, že žalobcom uplatnené nároky sa týkajú obdobia prevádzkovania číselných hier od 01.01.1996, z rozsudku nie je jasné. Súd ďalej uvádza, že prvé žrebovanie hier Š. a Š. v roku 1996 sa konalo dňa 07.01.1996, z čoho vyplýva, že to je prvý deň, kedy si žalobca mohol uplatniť voči žalovanému predmetné nároky. Následne súd konštatuje, že námietka premlčania, podaná zo strany žalovaného, je bezpredmetná, nakoľko návrh vo veci samej bol zo strany žalobcu súdu podaný dňa 07.01.2000, čo je posledný deň štvorročnej lehoty, počítanej od 07.01.1996.

Žalovaný na tomto mieste konštatoval, že súd urobil v otázke začatia plynutia premlčacej lehoty pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neoprávneného užívania know-how žalovaným nesprávny vecný záver, a to z nasledovných dôvodov:

Pre účely definovania, v čom spočíva nesprávnosť vecného záveru súdu, iba hypoteticky pripustíme tvrdenie žalobcu a súdu, že žalobca je nositeľom know-how, ktoré je spôsobilé byť chránené právom (dôvody, o ktoré žalovaný opiera svoje presvedčenie, že v uvedenom prípade nešlo o know-how, požívajúce právnu ochranu, sú popísané v II. časti tohto odvolania).

Žalobca v žalobe, podanej 07.01.2000, opakovane uvádza, že je výhradným vlastníkom celého know-how, týkajúceho sa číselných lotérií Š. a ďalších lotériových hier a radom navrhovaných dôkazov sa snaží túto skutočnosť dokázať. Žalobca tvrdí (žaloba, str. 2, predposledný odsek), že na základe Rozhodnutí, Zásad a postupu majetkového vypořádání hospodárskeho zariadení S. podniku pro organizování sportovních sázek zo dňa 08.12.1992 a následne i osobitnej dohody s podnikom S. zo dňa 21.4.1993 a v neposlednom rade v dôsledku všeobecného právneho nástupníctva po podniku S. na území Slovenskej republiky, je vlastníkom všetkých nehmotných práv a potrebného know-how získaného od podniku S.. Žalobca (žaloba, str. 5, tretí odsek) ďalej uvádza, že na základe Zmluvy, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 04.01.1993, bol nositeľom všetkých povinností týkajúcich sa samotného prevádzkovania číselných lotérií a stávkových hier z titulu svojho know-how, získaného po podniku S. a nadväzných zmluvných vzťahov.

Žalobca v ďalšom uvádza (žaloba, str. 6, tretí odsek), že v žiadnej zo zmlúv, uzavretých medzi žalobcom a žalovaným v rokoch 1993 až 1998, nie je obsiahnuté ustanovenie, na základe ktorého by si žalovaný mohol prisvojiť a následne bezplatne využívať know-how žalobcu, ktoré žalobca vytvoril, čo legálne získal, a ktoré žalobca využíval pri plnení svojich zmluvných povinností voči žalovanému. Žalobca ďalej v žalobe konštatuje (žaloba, str. 6, posledný odsek), že jedinou čiastkovou výnimkou, umožňujúcou žalovanému legálne dočasné bezplatné užívanie nehmotných práv žalobcu, je ich vzájomná zmluvná dohoda zo dňa 21.10.1994, v ktorej žalobca udelil žalovanému súhlas na používanie nehmotných práv žalobcu v období od 01.09.1994 do 31.12.1994. Žalobca v žalobe opakovane konanie žalovaného označuje od počiatku ako hrubo protiprávne, bezprecedentné a arogantné, keďže žalovaný „... bez akéhokoľvek súhlasu žalobcu (jednoznačne vedomý si tak hrubej protiprávnosti svojho konania) používal uvedené značky a názvy žalobcu..." (žaloba, str. 7, prvý odsek).

Z vyššie uvedeného, ako aj z vykonaných svedeckých výpovedí podľa názoru žalobcu popísaného aj v napadnutom rozsudku, jednoznačne vyplývajú nasledovné skutočnosti:

žalobca výlučne vlastnil predmetné know-how, najneskôr od 04.01.1993, žalovaný žalobcovi protiprávne odňal predmetné know-how, najneskôr 31.12.1993 (po ukončení

platnosti zmluvy o zabezpečení spracovávanía dát a ostatných súvisiacich úkonov, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 04.01.1993).

Súd v rozsudku zhodne s tvrdeniami žalobcu konštatuje (rozsudok, str. 31), že žalobca bol od roku 1993 nositeľom všetkých činností, týkajúcich sa samotného prevádzkovania číselných lotérií a stávkových hier titulu svojho know-how získaného po podniku S..

Súd (rozsudok, str. 31, štvrtý odsek) má jednoznačne za preukázané, že v roku 1993 dané know-how existovalo.

Súd (rozsudok, str. 33, druhý odsek) neuznal námietku žalovaného, že dané know-how sa počas doby spolupráce 1993-1999 obsahovo menilo a vyvíjalo aj za aktívneho príspevia žalovaného, čím potvrdil obsahovú totožnosť predmetného know-how kontinuálne od roku 1993.

Súd si zároveň osvojil tvrdenie súdnej znalkyne Ing. Z., že žalovaný používal predmetné know-how, ktorého majiteľom bol žalobca od roku 1993 do roku 1999, od začiatku neoprávnené. Túto skutočnosť súd nepriamo konštatuje tvrdením, že bezdôvodné obohatenie získal žalovaný neoprávneným užívaním nehmotného majetku žalobcu (rozsudok, str. 38, predposledný odsek).

Z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplývajú nasledovné závery, ku ktorým došpel súd v priebehu konania:

žalobca vlastnil predmetné know-how najneskôr od 04.01.1993, žalovaný žalobcovi protiprávne odňal predmetné know-how od počiatku ich spolupráce.

Záveru súdu a tvrdenia žalobcu sú pri posudzovaní týchto otázok obsahovo identické.

Pri nárokoch žalobcu z know-how s prihliadnutím na jeho vyjadrenia, prezentované počas súdneho konania, je potrebné skúmať, kedy nastala skutočnosť neoprávneného prevzatia know-how žalobcu žalovaným.

Od tohto momentu v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, mohli byť uplatňované predmetné nároky žalobcom. Fakt, či žalobca o tejto skutočnosti vedel, ako aj fakt, či si žalobca dané nároky uplatnil alebo nie, nemá vplyv na začatie plynutia premlčacej lehoty (začiatok plynutia premlčacej doby je daný objektívne). Všetky nároky žalobcu z neoprávneného užívania jeho nehmotných práv know-how žalovaným boli teda v súlade s vyššie uvedeným v zmysle § 397 Obchodného zákonníka premlčané najneskôr 31.12.1997.

Tvrdenie súdu, že premlčacia lehota pri nárokoch z neoprávneného užívania predmetného know-how začala plynúť 07.01.1996 z dôvodu, že tieto nároky sa týkajú obdobia prevádzkovania číselných hier od 01.01.1996, je ničím nepodložené a z právneho hľadiska nesprávne.

Vyššie uvedený záver súdu odporuje všetkým jeho predchádzajúcim konštatovaniam z napadnutého rozsudku, ktorými súd jednoznačne priznal existenciu žalobcovho know-how od roku 1993.

V roku 1996 žalovaný len zmenil logo na výherných listinách predmetných číselných hier, zmenil logo na používaných tiketoch ON LINE a OFF LINE a uzavrel s firmou G. novú leasingovú zmluvu. Je zrejmé, že tieto skutočnosti nemajú s obsahom a totožnosťou daného know-how žalobcu, ani s jeho užívaním žalovaným a z tohto vyplývajúcimi nárokmi žalobcu z predmetného know-how vôbec nič spoločné a existenciu a obsah daného know-how neovplyvňujú. V roku 1996 nenastala vo vzťahu ku know-how žalobcu žiadna právna skutočnosť, na základe ktorej by mu mohla začať plynúť premlčacia lehota. Konštatovanie, že práve v roku 1996 vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a že premlčanie bolo odvrátené podaním urobeným žalobcom v posledný deň štvorročnej premlčacej doby, je tvrdenie s nádychom špekulatívnosti, s cieľom vyhnúť sa konštatovaniu, že žalobca si svoje nároky neuplatnil včas.

Žalobca sa prípadnú námietku premlčania zo strany žalovaného pokúsil účelovo odvrátiť už v samotnej žalobe, kde ako dôvod riadneho a včasného neuplatnenia nárokov z porušenia jeho nehmotných práv uvádza stav tiesne (žaloba, str. 13, druhý odsek). Na prvý pohľad je zrejmé, že ide o účelové a špekulatívne tvrdenie. Existenčná

závislosť žalobcu na príjmoch od žalovaného z titulu zmluvne poskytovaných služieb nemôže spôsobovať stav tiesne u žalobcu. Práve naopak, tieseň by mu spôsobil fakt, keby žalovaný svoje platby pozastavil. Zároveň je potrebné poukázať na ustanovenie § 267 ods. 2 Obchodného zákonníka, na základe ktorého sa pojem tiesne v obchodných vzťahoch neaplikuje.

Pri posudzovaní časového hľadiska uplatnenia nárokov z know-how žalobcom súd v rozsudku nepopísal žiadnu právnu úvahu, ktorá by odôvodňovala jeho záver o začatí plynutia premlčacej doby práve v roku 1996. Je zrejmé, že súd nedostatočne skúmal dôkazy k týmto skutočnostiam predložené, nezistil dostatočne skutkový stav a na základe nesprávneho vecného záveru urobil nesprávne právne posúdenie tým, že predmetné nároky žalobcu označil za nepremlčané.

Druhé závažné pochybenie súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení otázky zásadne významnej pre tento spor, a to otázky, či know-how žalobcu, na základe ktorého súd priznal nároky z neho vyplývajúce, vôbec požívalo právnu ochranu, t.j. či splňalo právnym poriadkom ustanovené predpoklady na to, aby súd tomuto know-how a nárokom z neho vyplývajúcim mohol následne priznať aj súdnu ochranu.

Pochybenie súdu pri posúdení vyššie uvedenej otázky videl žalovaný v nasledovných skutočnostiach: To, že určité know-how existuje, ešte samo osebe neznamena, že automaticky požíva aj právnu ochranu. Na rozdiel od priemyselných práv, ktoré požívajú formálno-právnu ochranu priamo zo zákona, je know-how skupina prakticky použiteľných znalostí a skúseností z hospodárskej oblasti, ktoré žiadnu automatickú formálno-právnu ochranu nepožívajú (naša právna úprava totiž jednotlivé právne relevantné aspekty inštitútu know-how vôbec nerieši). Existuje teda podstatný rozdiel medzi existenciou know-how ako súboru znalostí a skúseností z určitej oblasti, a medzi know-how, ktoré ako súbor takýchto znalostí a vedomostí súčasne požíva aj právnu ochranu.

Právna ochrana know-how (rovnako ako právna ochrana každého iného práva), môže vyplývať priamo zo zákona, alebo môže vyplynúť zo súkromnoprávných záväzkových vzťahov, t.j. zo zmluvy.

Na to, aby know-how mohlo požívať právnu ochranu priamo zo zákona, musí spĺňať predpoklady právnej ochrany cez inštitút obchodného tajomstva. Iná absolútna právna ochrana know-how neexistuje ani v slovenskom právnom poriadku, ani v úprave komunitárneho práva. Uvedený záver je ustáleným právnym názorom, o čom svedčí množstvo odborných článkov, na ktoré si dovoľujeme na tomto mieste poukázať.

Doc. Katarína Kálesná vo svojom článku „Licencie na know-how z hľadiska obmedzovania hospodárskej súťaže“ uvádza: „Základný rozdiel medzi skupinou priemyselných práv na jednej strane a know-how na strane druhej vyplýva predovšetkým zo zákonnej ochrany priemyselných práv, ktorá v prípade know-how v slovenskom právnom poriadku absentuje, čo spôsobuje, že v právnom slova zmysle nie je možné hovoriť o výhradnom práve vlastníka know-how na výkon práv súvisiacich s know-how. Naopak, každý je oprávnený využívať cudzie poznatky, ak sa tým nedopustí porušenia niektorých osobitných ustanovení“ (In: Duševné vlastníctvo v procese transformácie právneho systému 4, PF UK, Bratislava 1997, s. 261-270). Na inom mieste cit. odborného článku autorka uvádza: „K vyššie spomenutým rozdielom medzi priemyselnými právami a know-how možno prirátať aj rozdiel v spôsobe právnej ochrany pred neoprávnenými zásahmi. Kým absolútne chránené priemyselné práva zabezpečujú právnu ochranu proti neoprávneným zásahom primárne na základe existujúcej právnej úpravy (prirodzene, po splnení zákonnej požiadavky ich registrácie), pri know-how prichádza do úvahy iba ochrana zmluvnými prostriedkami“.

Zhodný s vyššie uvedeným je i ďalší v odbornej literatúre publikovaný právny názor Prof. Petra Vojčíka v článku „Know-how ako predmet právnych vzťahov“, v zmysle ktorého „za know-how sa môžu považovať iba také výrobnotechnické, obchodné a iné poznatky a skúsenosti, ktoré nie sú chránené osobitnými predpismi a ktorým sa neposkytuje silnejšia právna ochrana prostredníctvom týchto predpisov.“ V ďalšej časti uvedeného článku Prof. Vojčík popisuje rozdiely medzi pojmami know-how a obchodné tajomstvo a v tejto súvislosti uvádza:

Zásadný rozdiel spočíva v tom, že obchodné tajomstvo je osobitný inštitút obchodného práva a know-how iba jeho možným predmetom“. Ochrana know-how prostredníctvom inštitútu obchodného tajomstva je možná iba vtedy, ak sú splnené zákonom požadované predpoklady. Uvedené vyplýva aj z ďalšej časti vyššie cit. odborného článku, v ktorom

autor uvádza: „Na záver treba ešte uviesť, že know-how nie je forma osobitnej zákonnej ochrany pre nehmotné statky a nie je ani súčasťou systému priemyselných práv. Je to označenie pre špecifický predmet nehmotných statkov, ktoré sa stávajú predmetom rôznych súkromnoprávných vzťahov.“(In: Průmyslové vlastnictví 1-2/1996, s.13-19).

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že absolútnu právnu ochranu nemožno priznať automaticky každému súboru znalostí a skúseností z určitej oblasti, ale len takému, ktoré spĺňa zákonom ustanovené predpoklady na právnu ochranu cez zákonom upravený inštitút obchodného tajomstva. Dokonca ani v prípade, ak by aj bol žalobca v zmluvách uzavretých so žalovaným všeobecne konštatoval, že určité náležitosti zmluvy uzavretej so žalovaným tvoria predmet obchodného tajomstva (čo sa však v skutočnosti nestalo), nepostačovala by táto skutočnosť sama osebe na to, aby takto označené časti zmluvy sa stali obchodným tajomstvom. Vyššie uvedený záver vyplýva z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo 98/99, v ktorom sa uvádza: „Dojednanie zmluvných strán o tom, že určité náležitosti zmluvy tvoria predmet obchodného tajomstva, nepostačuje na to, aby sa tieto skutočnosti stali obchodným tajomstvom, pokiaľ nenapĺňajú pojmové znaky vymedzené ustanovením § 17 Obchodného zákonníka“ (Zo súdnej praxe, R 41/2001, 2001, č. 4, s. 82).

Právne názory potvrdzujúce skutočnosť, že právna ochrana know-how môže byť založená len dvomi spôsobmi, a to buď cez inštitút obchodného tajomstva alebo na základe dohody zmluvných strán, sú publikované aj v ďalších odborných článkoch a komentároch (napr.: Prof. Ovečková, O.: Obchodný zákonník, Komentár, Iura Edition Bratislava, 2005, s. 54 a nasl.; Prof. Suchoža a kol.: Obchodný zákonník a súvisiace predpisy, Komentár, Eurounion Bratislava, 2003, s. Prof. Pelikánova, I. - JUDr. Koblíha, I.: Komentár k obchodnímu zákoníku, 1. díl, Linde Praha, 1997, s. 75 a nasl.; Prof. Hajn, P.: Soukromnoprávní ochrana obchodního tajemství, Průmyslové vlastnictví 2/1994, s. 33; Prof. Zábrš, A.: Know-how, součást vlastnictví firmy, hospodářeni s ním a jeho ochrana, Průmyslové vlastnictví 2/1993, s. 37; Prof. Telec, I.: Právni ochrana investic, důvěrných informací a know-how, Průmyslové vlastnictví 9-10/12003, s. 173-177;).

Hoci žalobca v priebehu súdneho konania nijako nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vymedzených v § 17 Obchodného zákonníka na to, aby jeho know-how

mohlo požívať právnu ochranu ako obchodné tajomstvo a nepreukázal ani existenciu zmluvnej ochrany, súd mu priznal nároky vyplývajúce z uvedeného know-how, čím v rozpore so zákonom bez existencie náležitého hmotnoprávneho základu tomuto know-how priznal súdnu ochranu. Žalovaný namieta, že napriek vykonanému dokazovaniu súd vo svojom rozhodnutí nehodnotí vykonané dôkazy a vôbec neuvádza, aké úvahy ho viedli k záveru, že know-how žalobcu spĺňalo zákonom ustanovené predpoklady na to, aby mohlo byť právom chránené.

Ak určité právo nepožíva právnu ochranu, nemôže mu byť priznaná ani ochrana súdna, čo platí tak pre absolútnu, ako aj pre relatívnu právnu ochranu. Z dôkazov vykonaných v priebehu konania vyplynulo nasledovné:

Zmluvnú ochranu know-how žalobca úplne zanedbal.

V žiadnej z priebežne uzatváraných zmlúv so žalovaným totiž žalobca nevymedzil obsah a rozsah svojho know-how, ani sa nepostaral o to, aby bol žalovaný zmluvne zaviazaný k ochrane tohto know-how a aby bol zaviazaný nepoužívať ho. Dôkazom toho sú jednotlivé zmluvy založené v spise. Zo spisového materiálu vyplýva, že prvá zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá 04.01.1993. Už v tomto momente vznikol žalobcovi po prvýkrát priestor na to, aby sa o ochranu svojho know-how (ktoré, ako uvádza on sám, prevzal od svojho právneho predchodcu), náležite postaral. Neobstojí v tejto súvislosti argument súdu, že „žiadna zo zmlúv, uzavretých v rokoch 1993 až 1998, neobsahovala ustanovenie, na základe ktorého by si žalovaný mohol prisvojiť a následne bezplatne využívať know-how žalobcu" (rozsudok, str. 23, šiesty odsek).

Právne významným pre tento spor je práve opačný argument, a síce, že žiadna z predmetných zmlúv neobsahovala dohodu zmluvných strán, na základe ktorej by bol žalovaný povinný v akejkoľvek forme chrániť know-how žalobcu.

Na absolútnu právnu ochranu know-how priamo zo zákona žalobcovi nevznikol právny nárok.

Žalobca v priebehu súdneho konania neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania skutočnosti, že jeho know-how spĺňalo zákonom ustanovené predpoklady právnej ochrany prostredníctvom inštitútu obchodného tajomstva.

Otázkou obchodného tajomstva sa súd napokon ani dôsledne nezaoberal. K námietkam právneho zástupcu žalovaného, ktorý poukazoval na to, že zákonom vymedzené predpoklady pre poskytnutie právnej ochrany cez inštitút obchodného tajomstva neboli zo strany žalobcu splnené, súd nezaujal žiadne stanovisko a uspokojil sa iba s jedinou vetou, konkrétne s vyjadrením znalca Ing. L., ktorý vo svojom posudku uviedol, že „pre niektoré z týchto dokladov je potrebné uviesť, že spĺňali znaky podľa § 17 Obchodného zákonníka“. Znalcovi však neprináležalo hodnotiť splnenie právnych predpokladov vzniku právnej ochrany podľa § 17 Obchodného zákonníka. Hoci uvedené hodnotenie znalca je v konaní pred súdom právne irelevantné, súd naň z nepochopiteľných dôvodov prihliadal a dokonca sa naň odvolal aj v samotnom rozsudku (rozsudok, str. 28, druhý odsek).

Ak bol súd toho názoru, že know-how žalobcu je spôsobilé požívať absolútnu právnu ochranu z titulu obchodného tajomstva, potom mal presne vymedziť, akým spôsobom boli splnené jednotlivé zákonom kumulatívne ustanovené predpoklady vymedzené v § 17 Obchodného zákonníka a uviesť tiež, ktoré súčasti know-how žalobcu tieto znaky spĺňali (znalec totiž hovoril len o „niektorých dokladoch“).

Okrem toho mal súd v rozsudku uviesť aj dôkazné prostriedky, na základe ktorých k takýmto záverom dospel, pretože odvolanie sa na výrok znalca nemôže byť považované za dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia v tak závažnej otázke rozhodnej pre tento spor.

Naviac, súd priznal súdnu ochranu celému know-how žalobcu ocenenému v znaleckých posudkoch, hoci sám neuviedol žiadnu legálnu definíciu chráneného know-how, nepopísal jeho obsah a rozsah a opäť sa uspokojil iba s tým, ako bol tento popísaný znalcami.

Zo znaleckého posudku Ing. Z. súd o.i. použil argumentáciu, že išlo o „know-how utajené pred tretími osobami v miere potrebnej na zachovanie jeho ceny“ (rozsudok, str. 28, odsek 4). Súd s touto skutočnosťou narába tak, akoby už táto sama osebe mala potvrdzovať naplnenie jedného zo zákonom ustanovených predpokladov na to, aby bolo know-how žalobcu považované za obchodné tajomstvo. Súdna znalkyňa Ing. Z. sa však nezaoberala (a ani sa nemohla zaoberať) otázkou, ktorá prislúcha rozhodnúť iba súdu, totiž, či utajovanie know-how za účelom zachovania jeho ceny je utajovanie v zmysle § 17 Obchodného zákonníka, t.j. také, ktoré zakladá jeden z viacerých kumulatívne ustanovených právnych predpokladov vzniku práva na ochranu obchodného tajomstva. Súdna znalkyňa dávala utajovanie know-how do súvislosti iba s otázkou určenia jeho ceny, nie v súvislosti s existenciou právnych predpokladov na právnu ochranu prostredníctvom právneho inštitútu obchodného tajomstva.

Závažné pochybenia súdu, popísané vyššie, sa dajú zhrnúť nasledovne: Bez toho, aby sa súd bližšie zaoberal otázkami vzniku právnej ochrany know-how cez inštitút obchodného tajomstva, bez toho, aby vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého by mohol dospieť k záveru, že aplikácia inštitútu obchodného tajomstva je v danom prípade namieste, bez toho, aby sa zaoberal posúdením jednotlivých predpokladov, potrebných na splnenie zákonnej podmienky vzniku práva na ochranu obchodného tajomstva, a napokon bez toho, aby mal zo spisového materiálu preukázané, že žalobcovo know-how požívalo aspoň relatívnu (t.j. zmluvnú) právnu ochranu, jednoducho skonštatoval, že má za preukázané, že know-how existovalo, toto má určitú hodnotu, je majetkom žalobcu, čo považoval za dostatočný dôvod na to, aby nároky žalobcu vyplývajúce z takéhoto know-how priznal. Pochybenie súdu vidí žalovaný v nesprávnych skutkových zisteniach na základe vykonaných dôkazov, ako aj v nesprávnom právnom posúdení veci. Súdom priznaná právna ochrana know-how žalobcu a z nej vyplývajúce priznanie majetkových nárokov je v celom rozsahu nedôvodné, pretože nemá oporu v hmotnom práve. V prospech takýchto právnych záverov súdu nesvedčili žiadne právne relevantné argumenty. O aké skutočnosti a zákonné ustanovenia sa súd pri priznaní uvedených nárokov opieral, z rozsudku nie je jasné. Z tohto pohľadu je rozsudok nezrozumiteľný a nepreskúmateľný.

Ďalšie pochybenie súdu videl žalovaný v tom, že súd nielen v rozpore so zákonom priznal žalobcovmu know-how súdnu ochranu, ale nevysporiadal sa ani s otázkou legálnej

definície know-how žalobcu a nesprávne posúdil obsah a rozsah práv žalobcu, vyplývajúcich z tohto know-how. Pri posudzovaní obsahu a rozsahu pojmu know-how žalobcu ako súčasti jeho nehmotných práv súd nedostatočne skúmal predložené dôkazy a bez bližšieho odôvodnenia nezohľadnil dôkazy a fakty, ktoré mali podstatný vplyv na rozsah uvedených práv.

Pre účely definovania, v čom spočíva nesprávny postup súdu pri definovaní obsahu know-how žalobcu, a tým aj jeho hodnoty, pripusťme tvrdenie žalobcu a súdu, že žalobca je nositeľom know-how, ktoré je aspoň hypoteticky spôsobilé byť chránené právom (pretože, ako sme uviedli vyššie, o know-how požívajúcom právnu ochranu v tomto prípade nešlo), že toto know-how má hodnotu, pripusťme tiež hypoteticky, že žalovaný ho odňal protiprávne žalobcovi a že toto know-how žalovaný užíval spôsobom rozhodným pre tento spor.

Súd predovšetkým opomenul v rozsudku uviesť legálnu definíciu know-how žalobcu. V rozsudku úplne chýba pohľad súdu na obsah pojmu tohto nehmotného práva žalobcu vo všeobecnosti, napriek tomu, že práve od takéhoto právne významného určenia sa môže odvodzovať posúdenie vznesených nárokov a práv oboch strán v danom spore. Súd sa uspokojil len s konštatovaním (rozsudok, str. 30, posledný odsek), že podľa žalobcu a podľa znaleckého posudku Ing. Z. (!) je možné know-how identifikovať skúmaním existencie určitého špecifického súboru znalostí a skúseností, ktoré môžu byť obsiahnuté či už v jednotlivých dokumentoch vlastníka tohto know-how alebo v konkrétnych pracovných postupoch, vykonávaných týmto vlastníkom.

V tejto súvislosti žalovaný opätovne poukazuje na skutočnosť, ktorú namietal už v priebehu súdneho konania, totiž, že vyššie menovaná znalkyňa sa v rámci posudku nevedela, resp. nevyjadrila k otázkam obsahu a postupov know-how žalovaného v roku 1999 a porovnaní know-how sporových strán v roku 1999. Túto skutočnosť súd nijako nevyhodnotil, hoci s ohľadom na predmet sporu sa jednalo o otázku zásadného právneho významu.

Napriek vyššie uvedenému súd pri celkovom vyhodnocovaní vykonaného dokazovania dospel k záveru, že obsah nehmotného práva žalobcu na know-how je

nesporný! V rozsudku pri zedefinovaní zostávajúcich sporných otázok totiž táto otázka ako sporná uvedená nie je (rozsudok, str. 30, tretí odsek). Pritom z výpovedí súdnych znalcov na pojednávaní dňa 29.06.2004 vyplynuli mnohé názorové rozdiely, ktoré sa v priebehu konania nepodarilo odstrániť; každý zo znalcov sa pridržiaval iba záverov vlastného znaleckého posudku.

Z výpovede znalca Ing. S. vyplynulo, že od roku 2000 je platná vyhláška (č. 255/2000 Z.z.) ohľadne oceňovania nehmotného majetku. Priamu otázku právneho zástupcu žalovaného, či by mohlo dôjsť k zníženiu hodnoty oceňovaného know-how, súd bez odôvodnenia zamietol. Súd taktiež zamietol bez odôvodnenia ďalšie dve otázky právneho zástupcu žalovaného, menovite: „Či poskytovateľ má dostať spravodlivý podiel na čistých prínosoch nadobúdateľa licencie z realizácie licenčných výrobkov alebo služieb, pri ktorých došlo k využitiu licencovaného majetku?“ a ako bolo know-how žalobcu chránené? Žalovaný namietal aj zjavné nedostatky znaleckých posudkov a žiadal vypracovať ďalší kontrolný znalecký posudok. Súd jeho návrhu nevyhovel.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd okrem iného neumožnil právnenému zástupcovi právo na kladenie otázok, resp. na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, máme za to, že žalovaný bol poškodený vo svojich právach na riadne vedenie súdneho konania. Uvedenými skutočnosťami sa súd v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal.

Súd na strane 28 rozsudku konštatuje, že expertízny posudok p. Ing. J., predmetom ktorého bolo stanoviť, či žalobca je vlastníkom know-how, podľa súdu použil nesprávnu literatúru (Nariadenie Komisie EHS č. 556/89 a zákon č. 465/2002 Z.z. o skupinových výnimkách zo zákazu dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž). Súd túto konštatáciu nijako neodôvodnil, pričom nepoukázal na príslušné právne predpisy, na základe ktorých tento znalecký posudok nie je použiteľný na predmetné súdne konanie. Z vyššie uvedených dôvodov je aj táto časť rozsudku nezrozumiteľná a nepreskúmateľná.

Súd v rozsudku uvádza, čo zaraďuje medzi osobitné znalosti a skúsenosti predstavujúce know-how žalobcu (rozsudok, str. 24, štvrtý odsek). Tento výpočet je ale identický s výpočtom znalostí, ktoré uviedol vo svojom žalobnom návrhu žalobca. Nie je už ale identický s výpočtom, ktorý pod know-how žalobcu zaradili jednotliví súdni znalci

a už vôbec nie je definovaný v zmluvnej agende medzi žalobcom a žalovaným, z ktorej by vyplynulo, čo tvorí obsah žalobcovho know-how, kedy bol tento obsah know-how v identifikovateľnej podobe zhmotnený a odovzdaný žalovanému a akými prostriedkami právnej ochrany bolo jeho neužívanie žalovanému zakázané.

Pokiaľ ide o ustálenie obsahu a rozsahu know-how žalobcu, súd nezohľadnil predovšetkým nasledovné dôležité skutočnosti:

fakt, že know-how ako súhrn špecifických vedomostí využívaných pri prevádzkovaní číselných lotérií sa časom mení; nie je možné pripustiť, že v dobe dynamického spoločenského a hospodárskeho vývoja spoločnosti zostane po dobu 11 rokov dané know-how identické. Je zrejmé, že k jeho vývoju a zmenám prispievala tak skutočnosť, že sa dané know-how sústavne využívalo, ako aj fakt dlhoročnej intenzívnej spolupráce žalobcu a žalovaného pri uskutočňovaní lotériových hier bez ohľadu na to, či si to tieto subjekty uvedomovali. Ak by dané know-how, resp. jeho vlastníak nereagoval na civilizačný pokrok, know-how by postupne strácalo hodnotu a následne by zaniklo. Stratilo by totiž akékoľvek využitie. Táto skutočnosť bola preukázaná v znaleckých posudkoch Ing. H. a Ing. K., ako aj svedeckými výpoveďami Ing. H. a Ing. P.;

fakt, o. i. konštatovaný aj v posudku Prof. JUDr. H., že žalobca a žalovaný zabezpečovali prevádzkovanie predmetných lotérií spoločne na zmluvnej báze. Za činnosti, ktoré žalobca poskytoval pre žalovaného v rámci dodávateľských obchodných vzťahov, a ktoré žalobca definuje ako jeho know-how, inkasoval od počiatku spolupráce do konca roku 2000 pravidelné mesačné platby. Od roku 2001 tieto platby inkasovala dcérska spoločnosť žalobcu Š. PLUS. Teda know-how žalobcu sa premietlo do jeho úspešnej obchodnej činnosti a jeho hodnota sa zase premietla do platieb žalovaného a jeho nákladov ako ich nedeliteľná súčasť;

fakt, že je potrebné rozlišovať medzi know-how žalobcu k hrám ON LINE a OFF LINE. Je preukázané, že know-how žalobcu, ktoré v počiatočnej spolupráci žalobcu a žalovaného ovládal výlučne on sám, sa vzťahovalo len na systém OFF LINE. Hodnota oboch systémov bola a je rozličná predovšetkým z dôvodu ich rôzneho rozsahu využívania počas rozhodného obdobia. Know-how viažuce sa k systému OFF LINE v súčasnosti nemá žiadnu hodnotu, nakoľko morálne zastaralo, následkom čoho sa v roku 2000 prestalo používať a pre žalovaného nie je podstatné. Na druhej strane know-how k hrám ON LINE nikdy nepatrilo výlučne žalobcovi. Toto know-how sa vytváralo v súčinnosti žalobcu, žalovaného a tretích osôb. Celú technickú stránku ON LINE tipovania, následného spracovania ON LINE stávk a vyhodnotenia uzavretých ON LINE stávk realizoval prostredníctvom vlastných elektronických zariadení výlučne zmluvný partner žalobcu a neskôr žalovaného, t.j. G. (pozn.: úvahou logicky postavenou na argumentácii žalobcu by mal žalobca popri leasingových splátkach uhrádzať spoločnosti G. poplatky za jeho know-how, ktoré žalobca v rokoch 1993 až 1996 používal...);

skutočnosť, že pri oceňovaní know-how žalobcu nebol vôbec zohľadnený koeficient zastarania, pričom systém OFF LINE v tej dobe práve zanikal;

skutočnosť, že súdnoznalecké posudky, ktorých obsah si súd osvojil pri formulácii rozsudku, nebrali do úvahy podiel predmetného know-how na výnosoch žalobcu, ale žalovaného, čo je nesprávne;

dôkaz, ktorý počas súdneho konania doložil právny zástupca žalovaného, potvrdzujúci, že právny predchodca žalobcu nikdy neprevádzkoval hru M.. Napriek tejto skutočnosti zaviazal súd žalovaného zaplatiť žalobcovi hodnotu know-how k tejto lotériorovej hre a skonštatoval, že sa žalovaný o túto hodnotu neoprávnene obohatil;

fakt, že v zmysle čl. 4 ods. 3 zmluvy o zabezpečení spracovávaní dát a ostatných súvisiacich úkonov spojených s prevádzkovaním lotérií a inými hrami uzavretej dňa 04.01.1993 medzi žalobcom a žalovaným bol žalovaný povinný platiť žalobcovi okrem riadnej odmeny podľa ods. 2 tohto článku aj „režijné náklady“ za o.i. reklamu, sponzorstvo, poplatky STV, prevádzkové náklady, atď. ako paušálnu odmenu vo výške 54 000 000,-- Sk ročne. Napriek tejto skutočnosti súd v rozsudku (rozsudok, str. 24, posledný odsek) zaradil pod know-how žalobcu aj reklamnú a propagačnú činnosť žalobcu, ako aj zabezpečenie prenosu dát o výherných číslach, výške a počte výhier do TA SR, Slovenských

telekomunikácií a teletextu a zabezpečenie informovanosti verejnosti prostredníctvom TV a skonštatoval, že žalovaný sa o toto know-how žalobcu neoprávnene obohatil;

skutočnosť, že žalobca významnú časť činností, ktoré on a súd považujú za jeho know-how, sám nikdy nevykonával, ale len zabezpečoval ich subdodávateľskú realizáciu pre žalovaného prostredníctvom zmlúv s tretími osobami. Túto realizáciu zabezpečoval vždy v mene a na účet žalovaného. Samotná skutočnosť, že niekto vie sprostredkovať a zabezpečiť, aby tretia osoba vykonávala potrebné činnosti, ešte ničím nepreukazuje, že žalobca mal špecifické vedomosti o tom, ako tieto činnosti vykonávať; odhliadnuc od samotného faktu, že žalovaný za tieto služby vždy riadne žalobcovi a tretím osobám zaplatil. Súd sa týmto nezaoberal a nelogicky dovodil záver, že práve týmto sa žalovaný neoprávnene obohatil;

fakt, že okrem nesplnenia ďalších zákonných podmienok (ktoré sú podrobne rozobraté v II. časti odvolania) na to, aby dané nehmotné právo žalobcu požívalo právnu ochranu, významná časť súdom definovaného know-how žalobcu nespĺňa podmienky uvedené Ing. Z. v jej znaleckom posudku, ktoré musia byť splnené, aby sa jednalo o know-how ako nehmotný ocenený majetok. Ide o podmienky: (i) know-how nie je všeobecne známe, (ii) má podstatný význam pre používateľa a (iii) má svoju hodnotu. Tieto podmienky nie sú splnené pri know-how žalobcu minimálne v časti: (i) reklamná a propagačná činnosť pri prevádzkovaní číselných lotérií, (ii) návrh a tlač tiketov potrebných pri prevádzkovaní číselných lotérií, (iii) prijímanie tiketov a (iv) a zabezpečovanie dopravy tiketov. Reklamnú a propagačnú činnosť ponúka na Slovensku množstvo obchodných spoločností - reklamných agentúr (aj s celosvetovou pôsobnosťou), ktoré sú schopné ponúknuť komplexné služby podľa zaužívaných základných pravidiel reklamy a propagácie. Účinnosť takejto reklamnej činnosti vedú na základe prepracovaných analýz exaktne odmerať a prezentovať klientovi. Daná činnosť je ale na trhu bežne dostupná a žalovaný si ju vždy mohol objednať u tretej osoby. Žalobca sám túto činnosť tiež nevykonával. Charakter úplne bežnej a všeobecnej dostupnej služby má aj know-how, spočívajúce v grafických návrhoch tlačovín a tlač sama. Táto činnosť je tiež bežne dostupná, žalovaný ju kedykoľvek mohol objednať u tretej osoby a ani žalobca ju sám nevykonával. A napokon ani samotná činnosť prijímania tiketov a ich dopravy nemá charakter nehmotného práva know-how, nakoľko nie je významná pre žalovaného a nemá žiadnu hodnotu. Táto činnosť predstavuje len nákladovú položku vyjadriteľnú v peniazoch,

s ktorou každý prevádzkovateľ číselnej lotérie musí rátať.

Súd sa bezdôvodne nezaoberal vyššie uvedenou argumentáciou, ani dôkazmi opakovane predkladanými právnymi zástupcami žalovaného počas súdneho sporu a nevyhodnotil ich.

Pochybenia súdu žalovaný videl i v nesprávnych skutkových zisteniach na základe vykonaných dôkazov a v nesprávnom právnom posúdení veci.

Naviac, rozsudok je aj v tomto smere nedostatočne odôvodnený a tým nepreskúmateľný.

Ďalšie pochybenie súdu spočíva v tom, že bez vykonania, vyhodnotenia a popísania dôkazných prostriedkov, o ktoré oprel svoj právny záver, posúdil správanie sa žalovaného tak, že tento si prisvojil a následne využíval know-how žalobcu. V čom spočíva prisvojenie si tohto know-how a jeho následné využívanie žalovaným, súd v rozsudku neuvádza.

Pritom právní zástupcovia žalovaného, opierajúc sa tak o skutočný stav veci, ako aj o odborný posudok vypracovaný Prof. Hajnom, po celú dobu trvania sporu namietali, že to bol práve žalobca, kto využíval predmetné know-how v miere, v akej ním sám disponoval, pretože v opačnom prípade, t.j. ak by toto know-how nevyužíval, nemohol by plniť svoje povinnosti, vyplývajúce mu z obchodných zmlúv, uzavretých so žalovaným, predmetom ktorých bolo práve zabezpečenie spracovávaní dát a ostatných technických úkonov spojených s prevádzkovaním číselných lotérií. Súd opomína skutočnosť, že za poskytovanie týchto služieb pri využití s tým súvisiaceho know-how poskytoval žalovaný žalobcovi odplatu, ktorá rozhodne nebola zanedbateľná. Na uvedené námietky žalovaného súd neprihliadal, nevyhodnotil ich, ani sa s nimi vo svojom rozsudku nevysporiadal, jednoducho ich prešiel mlčaním, hoci sa jednalo o posúdenie otázok osobitne významných pre tento spor. Odborný posudok Prof. H., na ktorý sa súd v rozsudku odvoláva, vykladá súd tak, že tento nepopiera existenciu know-how žalobcu (rozsudok, str. 28, štvrtý odsek).

Naproti tomu, skutočnosť, že predmetný posudok výslovne a bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne potvrdzuje, že žalovaný nemohol využívať know-how žalobcu, pretože činnosti, na výkon ktorých bolo toto know-how potrebné, vykonával pre žalovaného samotný žalobca, za čo mu žalovaný riadne platil, súd nezohľadňuje vôbec, ani sa k nej nevyjadruje. V rozsudku bez akéhokoľvek odôvodnenia len jednoducho konštatuje, že uvedené know-how protiprávne využíval žalovaný. Z tohto dôvodu je rozsudok nezrozumiteľný a nespreskúmateľný. Pochybenie súdu spočíva tiež v nesprávnych skutkových zisteniach na základe vykonaných dôkazov, ako aj v nesprávnom právnom posúdení veci.

Ďalšie pochybenie súdu je dôsledkom jeho pochybení popísaných vyššie a spočíva v zaviazaní žalovaného na náhradu škody údajne vzniknutej žalobcovi v dôsledku neplatenia licenčných poplatkov za know-how žalovaným, pričom súd uvedený nárok priznáva bez preukázania relevantného právneho titulu, z ktorého by takýto nárok vyplynul.

Právo na licenčné poplatky za užívanie know-how vzniká právne dôvodne iba vtedy, ak majetkové nároky vyplývajú z práva požívajúceho právnu ochranu. Medzi sporovými stranami však ohľadne know-how nebola uzavretá žiadna zmluva, z ktorej by takéto právo vyplývalo.

Skutočnosť, že takéto právo nevyplýva ani zo žiadneho zákonného ustanovenia, nie je potrebné bližšie rozoberať. Z toho vyplýva, že právo na licenčné poplatky za užívanie know-how žalobcu by vzniklo iba v prípade, ak by žalobca preukázal súdu, že medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva ohľadne know-how a súčasne by žalobca žalovanému toto know-how aj skutočne poskytol, t.j. ak by mu ho odovzdal v určitej forme, ktorá sa dá identifikovať. Aj z komunitárnej úpravy vyplýva, že na to, aby poznatky tvoriace obsah know-how mohli byť poskytnuté, musia byť identifikovateľné (Nariadenia Európskej komisie č. 240/96, čl. 10 č. 1). Iba za týchto okolností by bolo dôvodné skúmať, aká bola skutočná hodnota know-how žalobcu, z ktorej napokon súd určil výšku licenčného poplatku. Takáto zmluva však medzi zmluvnými stranami nikdy uzavretá nebola. Napriek tomu súd po nesprávnom právnom posúdení veci nárok žalobcu voči žalovanému

na zaplataenie licenčných poplatkov priznal, a to v podobe vyplatenia nároku na bezdôvodné obohatenie, ktoré údajne žalovaný získal na úkor žalobcu.

V priebehu súdneho konania sa nijako nepodarilo preukázať, že by žalovaný know-how žalobcu skutočne získal a používal ho, a ani z rozsudku nie je jasné, aké úvahy viedli súd k takémuto záveru a z ktorých dôkazných prostriedkov pri jeho formulovaní vychádzal. Žalovaný po celý čas súdneho konania zdôrazňoval, že od žalobcu žiadne know-how nezískal, nakoľko ho využíval žalobca a jeho cena bola spotrebovaná v poplatkoch za služby, ktoré žalobca poskytoval žalovanému, za čo mu žalovaný riadne platil. Žalovaný opakovane poukazoval na skutočnosť, že osobitná zmluvná ochrana know-how medzi ním a žalobcom neexistovala. Túto skutočnosť napokon nikdy nepoprel ani samotný žalobca. Súd sa však k uvedeným námietkam nevyjadril.

Ak by boli správne tvrdenia žalobcu, s ktorými sa súd v rozsudku stotožnil, potom by muselo všeobecne platiť, že poskytnutím subdodávateľských služieb na základe akejkoľvek obchodnej zmluvy vzniká každému poskytovateľovi služby popri nároku na odmenu za službu aj nárok na zaplataenie primeraného licenčného poplatku za know-how, ktoré bolo predpokladom poskytnutia tejto služby, pričom ten, komu bola služba za odplatu poskytnutá, získava neoprávnený majetkový prospech zo svojej legálne vykonávanej podnikateľskej činnosti, v rámci ktorej uvedenú službu využil, s výnimkou prípadov, ak popri odmene za poskytnutú službu príjemca služby zaplatí jej poskytovateľovi aj licenčný poplatok za know-how obsiahnuté v danej službe. Absurditu takéhoto záveru ďalej netreba komentovať.

Ďalšou právne významnou skutočnosťou je fakt, že v prípade, ak už dôjde k odplatnému poskytnutiu know-how, je príjemca know-how oprávnený toto know-how ďalej využívať minimálne pre vlastnú potrebu, inak by nemalo význam za toto know-how zaplatiť. Z napadnutého rozsudku súdu však vyplýva, že žalovaný je povinný nielen zaplatiť za know-how žalobcu, ale navyiac je súdom zaviazaný aj zdržať sa akéhokoľvek, čo i len čiastočného využívania tohto know-how vo svojej ďalšej činnosti.

Na jednej strane je teda žalovaný povinný zaplatiť za know-how, ktorého obsah a rozsah mu ani nie je známy, a ktoré mu nikdy nebolo preukázateľne poskytnuté,

a na druhej strane je ešte zaviazaný aj nevyužívať toto know-how, hoci na základe rozhodnutia súdu si ho v podstate musí od žalobcu „odkúpiť“. Takýto záver rozhodne nemožno akceptovať.

Ďalšie pochybenie súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci z pohľadu známkovej ochrany.

Pokiaľ sa majiteľ ochrannej známky domáha ochrany svojich práv, je potrebné skúmať, kto mal prioritu pri ich užívaní, či majiteľ ochranných známk alebo užívateľ zhodných označení. V tejto súvislosti žalovaný viackrát namietal, že označenia, ktoré sú predmetom sporu, použil na území Slovenskej republiky ako prvý žalovaný, a to po prvýkrát vo svojej žiadosti o vydanie licencie M. už v januári 1993 (Podanie HI/2003 z 25.11.2003, str. 4 a nasl.). Žalobca podal prihlášku na registráciu predmetných ochranných známk až v roku 1994, pričom v predmetnom spore právne významnou je skutočnosť, že uvedené označenia zhodné s prihlásenými ochrannými známkami žalobca v skutočnosti nikdy nepoužíval. Zákon o ochranných známkach v § 16 ods. 4 výslovne upravuje sankciu za nepoužívanie ochrannej známky, ktorou je jej výmaz („Úrad priemyselného vlastníctva SR vymaže ochrannú známku z registra, ak zistí, že ochranná známka sa v SR nepoužívala najmenej päť po sebe idúcich rokov“).

Žalovaný v tejto súvislosti vzniesol viaceré námietky týkajúce sa okrem iného aj prechodu práv k označeniam z právneho predchodcu S. podnik pro organizovaní stávek, na žalobcu, s ktorými sa však súd nevysporiadal, hoci ich posúdenie bolo s ohľadom na predmet sporu a nároky v ňom uplatňované z titulu známkovej právnej ochrany osobitne právne významné.

Právne významnou je spomedzi iných aj skutočnosť, že označenia predmetných hier začal žalovaný využívať na území SR z dôvodu, že v roku 1993 tieto hry začal prevádzkovať spolu so spoločnosťou S. a.s., a to tak, že obe spoločnosti (T. aj S. a.s.) prevádzkovali na území SR a ČR iba jednu spoločnú hru Š., jednu spoločnú hru Š. aj M., pričom nebolo možné použiť iné názvy hier.

V čase, keď vznikla Dohoda o spoločnom prevádzkovaní uvedených hier, sa na rokovaníach zúčastňovali nielen spoločnosti T. a S. a.s., ale aj zástupcovia žalobcu. Na týchto rokovaníach žalobca nikdy nenamietal, že sa jedná o práva k jeho označeniam. Uvedené tvrdenia žalovaného sú v spise doložené viacerými dôkazmi, súd však tieto dôkazy vôbec nevzal do úvahy, nevyjadril sa k nim, a ani neodôvodnil, na základe akých úvah dospel k záveru, že majetkové práva vyplývajúce z ochranných znáмок možno žalobcovi priznať.

Žalovaný ďalej opakovane poukázal na skutočnosť, že práva k označeniam existujú iba v prípade, ak ich majiteľ označenia aj skutočne používa. Žalobca pritom súdu nepreukázal ani to, že právo na používanie týchto označení mu patrí z titulu univerzálnej právnej sukcesie, ani to, že predmetné označenia skutočne užíval.

V priebehu súdneho sporu žalobca poukazoval iba na to, že ochranné známky zhodné s uvedenými označeniami si nechal zaregistrovať. Skutočnosť je však taká, že uvedená registrácia bola vykonaná v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím dňa 23.10.2003 rozhodol o zrušení všetkých rozhodnutí ÚPV SR, na základe ktorých boli žalobcovi uvedené ochranné známky zaregistrované a vec vrátil na ďalšie konania. Na pojednávaní dňa 30.08.2005 právny zástupca žalovaného založil do spisu prvostupňové rozhodnutia ÚPV SR v Banskej Bystrici a druhostupňové rozhodnutia o rozklade ohľadne čiastočných výmazov ochranných znáмок Š., Š. a M., z ktorých vyplynulo, že uvedené ochranné známky, zaregistrované v prospech žalobcu pre služby „organizovanie číselných lotérií" sa vymazávajú.

Z uvedených právoplatných rozhodnutí vyplýva, že všetky tieto výmazy ochranných znáмок sú účinné od počiatku, z čoho vyplýva, že v zmysle zákona o ochranných známkach žalobca nikdy nebol majiteľom uvedených ochranných znáмок. Ani túto právne významnú skutočnosť však súd vo svojom rozhodnutí nevzal do úvahy, predložené dôkazy nevyhodnotil, nevyvodil z nich žiadny právny záver a takýto postup navyše ani nijako neodôvodnil.

Súd priznal žalobcovi nároky chránené ustanoveniami o nekalej súťaži, avšak uvedenú problematiku dôsledne neskúmal, pričom po vykonanom dokazovaní vec nesprávne právne posúdil.

V rozhodnutí odvolacieho súdu č. 2 Obo 63/05, t.j. v rozsudku vo veci odvolania žalovaného voči čiastočnému rozsudku v predmetnej veci, ktoré bolo zrušujúce, je jednoznačne prezentovaný právny názor odvolacieho súdu, že riadne posúdenie námietok žalovaného je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Má za to, že prvostupňový súd pri opätovnom rozhodnutí zo dňa 01.03.2007 porušil ustanovenie § 226 O.s.p., keď nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu v danej otázke.

Žalovaný v priebehu konania opakovane namietal, že jeho konanie nespĺňa znaky nekalosúťažného konania v zmysle § 44 a nasl. Obchodného zákonníka. Napadnuté konanie žalovaného nie je konaním v hospodárskej súťaži, ktoré by bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako súťažiteľovi. Konanie žalovaného nie je konaním v rozpore s dobrými mravmi súťaže. Prvostupňový súd však uvedené námietky žalovaného nebral do úvahy. Podľa názoru súdu všetky znaky nekalosúťažného konania boli splnené.

Odôvodnenie vyššie uvedeného právneho názoru prvostupňového súdu, prezentovaného v napadnutom rozsudku možno zhrnúť nasledovne:

Súd súhlasí s tým, že žalovaný má monopolné postavenie pri prevádzkovaní číselných lotérií (rozsudok, str. 35).

Súd definuje tovarový relevantný trh (rozsudok, str. 36) ako trh prevádzkovania hazardných hier, geografický relevantný trh - ako územie Slovenskej republiky a okolitých štátov. Z tohto odôvodnenia je možné vyvodzovať, že súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že pre účely aplikácie § 44 a nasl. Obchodného zákonníka je potrebné najprv správne vymedziť relevantný trh.

Rozhodnutie súdu je v časti vymedzenia relevantného trhu nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. V rozhodnutí nie je vysvetlené, na územie ktorých okolitých štátov je potrebné rozšíriť geografický trh. Súd ani bližšie nedefinuje

pojmem hazardných hier. Zákon č. 171/2005 Z.z. o hazardných hrách, na ktorý sa súd odvoláva, v rozhodnom období neplatil.

Argumenty, ktorými súd podporil svoju definíciu relevantného trhu, sú podľa názoru žalovaného nesprávne, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa názoru súdu spoločným znakom všetkých hazardných hier je hra o peniaze, spojená so značným rizikom straty týchto peňazí oproti určitej pravdepodobnosti rovnakej či vyššej výhry. Z tejto skutočnosti súd nesprávne vyvodzuje záver, že potenciálnym konečným spotrebiteľom v prípade všetkých hazardných hier je rovnaká skupina obyvateľstva.

Podľa názoru súdu štátna regulácia určitej hospodárskej činnosti je z hľadiska vymedzenia existencie alebo neexistencie hospodárskej súťaže irelevantná. Tento názor súdu je nesprávny. Práve naopak, existencia štátnej regulácie je jedným z rozhodujúcich kritérií, ktoré sa bežne používajú pri určení relevantného trhu a stavu súťaže na tomto relevantnom trhu.

Podľa názoru súdu je neprípustné územné obmedzovanie prostredia hospodárskej súťaže len na Slovenskú republiku. Podľa názoru súdu dôvodom pre rozšírenie „prostredia hospodárskej súťaže“ na územie okolitých štátov sú reklamné aktivity iných podnikateľov prevádzkujúcich číselné lotérie so sídlom v iných štátoch v tlačovej a predovšetkým elektronickej forme. Podľa názoru súdu tieto reklamné aktivity pôsobia aj na spotrebiteľov v Slovenskej republike. Rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. V odôvodnení rozhodnutia súdu chýba bližšie vysvetlenie, reklama ktorých podnikateľov, z ktorých štátov a v akej forme pôsobila na spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. Okrem toho, záver súdu o účinkoch reklamy hazardných hier pochádzajúcej z iných štátov na území Slovenskej republiky nie je podložený žiadnymi dôkazmi. Rozpor s dobrými mravmi súťaže súd vidí v tom, že žalovaný údajne používa označenia a know-how žalobcu bez jeho súhlasu (o pochybeniach súdu v tomto ohľade sa zmienil už v predchádzajúcich častiach tohto odvolania).

Okrem vyššie uvedených skutočností súd neuvádza žiadne ďalšie argumenty na podporu svojho názoru, že konanie žalovaného naplnilo znaky všeobecnej skutkovej podstaty nekalej súťaže.

K vyššie uvedeným nesprávnym záverom súdu žalovaný uviedol, že jeho konanie nie je konaním v hospodárskej súťaži, že toto konanie nie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže, ktoré by bolo spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom.

Argumenty, ktoré žalovaný uviedol na podporu týchto tvrdení, sú nasledovné:

Podľa § 44 Obchodného zákonníka musia byť naplnené všetky nasledujúce znaky, aby išlo o nekalosúťažné konanie:

- a) Konanie musí byť konaním v hospodárskej súťaži

Z tejto definície je zrejmé, že musí ísť o konanie v hospodárskej súťaži. Prof. JUDr. Peter Hajn vo svojom stanovisku, ktoré bolo doručené súdu a je založené v spise, vysvetľuje, že medzi súťažné konanie pre účely aplikácie ustanovenia § 44 Obchodného zákonníka nepatrí konanie v záväzkových vzťahoch. Pri opačnom názore by sa dospelo k absurdnej situácii, že súťažné právo by plnilo funkciu zvláštneho práva obligačného. Prof. JUDr. Hajn svoj názor opiera o významné komentáre z obdobia prvej Československej republiky. Konanie žalovaného však nebolo ničím iným, ako konaním v záväzkových vzťahoch, založeným na základe zmlúv uzavretých medzi ním a žalobcom v období rozhodnom pre tento spor. Súd sa tejto otázke vôbec nevenoval. V odôvodnení rozhodnutia sa obmedzil iba na skúmanie toho, či žalovaný má súťažiteľov.

- b) Konanie musí byť spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom, resp. spotrebiteľom

Nie je možné hovoriť o nekalosúťažnom konaní, ak neexistujú súťažitelia, ktorým by toto konanie bolo spôsobilé privodiť ujmu. Ujma spôsobená spotrebiteľom sa odvíja od ujmy spôsobenej súťažiteľom. Tieto skutočnosti žalobca súdu nepreukázal a súd v rozsudku ani neuviedol, aké úvahy ho viedli k záveru, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť súťažiteľom, príp. spotrebiteľom nejakú ujmu.

- c) Rozpor s dobrými mravmi súťaže

Ako správne konštatuje Prof. JUDr. Hajn vo svojom stanovisku s odvolaním sa na komentáre z predvojnového Československa, v rámci práva na ochranu pred nekalou súťažou nie je možné požadovať nadmiernu ušľachtilosť. Nepomerne prísne požiadavky na štandard chovania sa súťažiteľov by naopak spôsobili narušenie hospodárskej súťaže, nakoľko v zmysle § 41 Obchodného zákonníka i každý podnikateľ má právo slobodne rozvíjať svoju činnosť v záujme dosiahnutia hospodárskeho prospechu.

Súd vidí rozpor konania žalovaného s dobrými mravmi v tom, že žalovaný údajne používa označenia zhodné s ochrannými známkami žalobcu a jeho know-how proti vôli žalobcu. Na nesprávnosť týchto záverov súdu žalovaný poukazuje v častiach II. a VI. odvolania, na ktoré na tomto mieste iba odkazuje.

d) Aktívna legitímácia na podanie žaloby

S otázkou naplnenia znakov skutkovej podstaty nekalej súťaže v zmysle § 44 a nasl. Obchodného zákonníka je spojená aj otázka aktívnej legitímácie na podanie žaloby.

Aktívna legitímácia na uplatňovanie nárokov z nekalosúťažného konania sa priznáva len súťažiteľom, ktorým toto konanie bolo spôsobilé privodiť ujmu. Vzhľadom na predmet tohto sporu žalovaný nepovažuje za potrebné skúmať, v akom rozsahu majú aktívnu legitímáciu aj spotrebitelia, resp. právnické osoby zastupujúce záujmy súťažiteľov alebo spotrebiteľov. Osoba, ktorá je síce podnikateľom, ale nie je súťažiteľom osoby, voči ktorej žaloba smeruje, aktívnu legitímáciu nemá. Tento záver vyplýva už zo samotnej definície nekalosúťažného vzťahu, v rámci ktorej sa vyžaduje, aby konanie bolo spôsobilé spôsobiť ujmu súťažiteľovi. Ďalej je možné tento záver podporiť aj znením ustanovenia § 54 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom pred 31.01.2007.

S otázkou aktívnej legitímácie sa súd riadne nevysporiadal. V odôvodnení rozsudku chýba vysvetlenie, prečo súd považuje žalovaného za súťažiteľa žalobcu.

V rámci definície pojmu nekalej súťaže majú ústredný význam pojmy „hospodárska súťaž“ a „súťažiteľ“. Súd evidentne okruh súťažiteľov žalovaného definuje na základe definície tovarového a geografického relevantného trhu. Vyplýva to z odôvodnenia na str. 36 rozsudku, kde súd hovorí o trhu hazardných hier v Slovenskej

republike i okolitých štátoch. Aj keď takýto postup a metodika nie sú v rámci práva na ochranu pred nekalou súťažou obvyklé, žalovaný považuje za nevyhnutné vyjadriť sa k tomuto postupu.

Termín relevantného trhu používa právo proti nedovolenému obmedzovaniu hospodárskej súťaže. Právnym základom práva proti nedovolenému obmedzovaniu hospodárskej súťaže sú ustanovenia čl. 81 a čl. 82 Zmluvy o Európskych spoločenstvách („ZES“) a ustanovenia zákona č. 136/2001 Z.z. („ZoHS“). Predchádzajúci zákon č. 188/1994 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže neobsahoval z hľadiska úpravy relevantného trhu úpravu odlišnú od ZoHS. Z tohto dôvodu žalovaný nepovažuje za potrebné sa bližšie venovať predchádzajúcej úprave. Obsah pojmu „relevantný trh“ je daný v rozhodovacej činnosti Európskej Komisie („Komisia“) a európskych súdnych inštitúcií. Rozhodovacia prax Protimonopolného úradu SR kopíruje v tomto smere rozhodovacia prax európskych orgánov.

K problematike vymedzenia tovarového relevantného trhu žalovaný uviedol:

Tovarový relevantný trh tvoria tie výrobky/služby, ktoré sú spotrebiteľmi považované za zameniteľné, resp. zastupiteľné z dôvodu ich vlastností, účelu použitia a ceny (Por. Oznámenie Komisie o definícii relevantného trhu, zverejnené v Úradnom vestníku dňa 12.09.1997 pod č. C 372, bod 7 – „Oznámenie o definícii relevantného trhu“).

Žalovaný je presvedčený, že v predmetnom spore nie je možné definovať tovarový relevantný trh ako trh hazardných hier. Podľa názoru súdu spoločným menovateľom všetkých hazardných hier je hra o peniaze, spojená so značným rizikom straty týchto peňazí oproti určitej pravdepodobnosti rovnakej, či vyššej výhry. Podľa názoru súdu tento spoločný menovateľ spôsobuje, že potenciálnym konečným spotrebiteľom všetkých hazardných hier je rovnaká skupina obyvateľstva. Tento názor súdu je nesprávny.

Každá hazardná hra vykazuje určité zvláštnosti, ktoré spôsobujú, že sa jej zúčastňuje len určitá vymedzená časť spotrebiteľov, zúčastňujúcich sa na hazardných hrách. Napríklad, návšteva kasína sa považuje aj za určitú spoločenskú udalosť. Návšteva kasína si vyžaduje určitý druh správania sa a oblečenia. Počet kasín je

obmedzený. Vyžaduje sa znalosť pravidiel hier, ktoré sa prevádzkujú v kasínach. Okamžitá výhra má osobitný psychologický efekt a motivuje zákazníka viac riskovať a utrácať viac peňazí. Hracie automaty sú naopak určené skôr pre skupinu obyvateľstva z nižších sociálnych vrstiev. Kurzové stávky si vyžadujú znalosti v športovej oblasti. Naopak, účasť na číselnej lotérii nie je podmienená žiadnymi osobitnými znalosťami.

V priebehu konania nebolo preukázané, že by žalobca prevádzkoval iné hazardné hry, než kurzové stávky. Práve medzi kurzovými stávkami a číselnými lotériami sú veľké rozdiely z hľadiska cieľových skupín spotrebiteľov. Je vylúčené, aby žalovaný oslovoval zákazníkov žalobcu a zmenou (zvýhodnením hracích podmienok) ich presvedčil, aby prešli z kurzových stávok na číselné lotérie. Táto skutočnosť bola v konaní preukázaná aj na základe výpovede svedka Ing. S., bývalého generálneho riaditeľa spoločnosti S. a.s. Súd sa však s touto svedeckou výpoveďou žiadnym spôsobom nevysporiadal.

Na základe vyššie uvedeného je možné urobiť záver, že žalovaný ako prevádzkovateľ číselných lotérií oslovoval úplne odlišnú skupinu spotrebiteľov, než prevádzkovatelia hazardných hier, a teda nebol ich súťažiteľom.

Nesprávne vymedzenie geografického relevantného trhu súdom žalovaný vidí v nasledovných skutočnostiach:

Geografický relevantný trh je definovaný ako územie, na ktorom súťažné podmienky sú dostatočne homogénne, a ktoré môže byť oddelené od iných území kvôli existencii týchto odlišných podmienok (Por. Oznámenie o definícii relevantného trhu, bod 8).

Na podnikanie v oblasti hazardných hier - na rozdiel od prevádzkovania číselných lotérií, ktoré je pre posúdenie tohto sporu významné - nie je potrebná osobitná licencia. Licenciu na prevádzkovanie číselných lotérií mal na území SR vždy len žalovaný.

Prevádzkovanie hazardných hier, ani číselných lotérií pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky z iných členských štátov Európskej únie, využívajúc pritom slobodu

poskytovania služieb, nebolo v rozhodnom období možné, lebo Slovenská republika nebola členským štátom Európskej únie.

Účasť na číselných lotériách a hazardných hrách prostredníctvom Internetu nebola na Slovensku v rozhodnom období možná. Z dôkazov vykonaných v priebehu súdneho konania nevyplýva opak.

Vyššie uvedené skutočnosti odôvodňujú obmedzenie relevantného trhu prevádzkovania hazardných hier vo všeobecnosti a prevádzkovania číselných lotérií v osobitosti na územie Slovenskej republiky.

Prípadné reklamné aktivity podnikateľov prevádzkujúcich tieto hry mimo územia SR zamerané na spotrebiteľov v SR nemenia nič na tomto vymedzení geografického relevantného trhu. Tieto aktivity, ak takéto vôbec existovali, čo súd taktiež osobitne neskúmal, boli v rozhodnom období nezákonné a nemohli byť základom pre to, aby sa na ich základe uplatňovali voči žalovanému nároky z nekalosúťažného konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností je možné urobiť záver, že žalovaný a prevádzkovatelia číselných lotérií so sídlom v okolitých štátoch neoslovovali rovnakú skupinu spotrebiteľov, a teda ani neboli súťažiteľmi.

Z vyššie uvedeného vyplýva pochybenie súdu, spočívajúce v nesprávnych skutkových zisteniach na základe vykonaných dôkazov, v nesprávnom právnom posúdení veci, v nedostatočnom odôvodnení záverov, ku ktorým súd dospel, v dôsledku čoho je rozsudok aj v tejto časti nezrozumiteľný a nespreskúmateľný.

Pochybenie súdu spočíva i v skutkovo nepodloženom a bližšie neodôvodnenom závere o tom, že prevádzkovaním číselných lotérií s neoprávneným použitím know-how a s neoprávneným použitím označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu žalovaný získal neoprávnený majetkový prospech. Tento záver formuluje súd bez akéhokoľvek náznaku úvah, ktoré ho viedli k danému presvedčeniu, neuvádza dôkazy, o ktoré sa opiera, ani spôsob ich vyhodnotenia. Napadnutý rozsudok aj v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľný a z toho dôvodu i nespreskúmateľný.

Voči uvedenému právnenému záveru súdu žalovaný namietal nasledovné:

Žalobca si svojím návrhom uplatňoval celkovú sumu zisku žalovaného za predmetné obdobie, čo predstavuje podľa výpočtu na strane 40 rozsudku 15,5% z celkového obratu, t.j. 893 875 719,-- Sk, a to ako bezdôvodné obohatenie, získané prevádzkovaním uvedených číselných lotérií s neoprávneným použitím know-how a s neoprávnením použitím označení zhodných s ochrannými známkami žalobcu za uvedené obdobie. Nakoľko údajne žalovaný užíval know-how na prevádzkovanie číselných lotérií Š., Š. a M., uplatňoval si zároveň titulom bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 109 404 000,-- Sk, určenú ako celková hodnota know-how žalobcu v zmysle znaleckého posudku Ing. Z..

Na základe uváženia súdu bola suma 893 875 719,-- Sk znížená na sumu 468 424 019,- Sk ako bezdôvodné obohatenie za neoprávnené užívanie know-how žalobcu, pričom žalobcovi bol zároveň priznaný nárok na náhradu škody vo výške 425 451 700,- Sk, a to z titulu nezaplatenia primeraného licenčného poplatku za užívanie know-how za jednotlivé roky.

Žalobca žiadal uhradiť od žalovaného celý zisk za jednotlivé roky, ako aj hodnotu údajného know-how, čo vrátane úrokov z omeškania predstavovalo sumu viac ako 1,7 miliardy slovenských korún.

Súd teda zaviazal žalovaného k úhrade sumy, vrátane úrokov, ktorá zhruba dvojnásobne prevyšuje celkový zisk žalovaného, ktorý dosiahol v danom období, čo je v príkrom rozpore s ustanovením § 265 Obchodného zákonníka o zásade poctivého obchodného styku. Napriek tomu, že takto uplatňovaný nárok v dôsledku rozporu so zákonom nepožíva právnu ochranu, súd návrh žalobcu upravil a takémuto návrhu vyhovel.

Okrem už uvedeného žalovaný poukázal aj na ďalšie pochybenia súdu v predmetnom konaní, a to nasledovne:

súd sa dostatočne nezaoberal právnym rozborom nekalej súťaže a nevyslovil právny názor, hoci išlo o otázku osobitne právne významnú vo vzťahu k súdne priznaným nárokom;

v tejto súvislosti súd porušil aj § 226 O.s.p., keď nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu k uvedenej otázke (časť VII, str. 18 odvolania);

súd odmietol akceptovať analógiu legis, použitú znalcom pri oceňovaní know-how a zaoberať sa znaleckým posudkom vypracovaným Ing. K., ktorý podľa názoru súdu pri vypracovaní posudku použil nesprávnu literatúru, menovite Nariadenie Komisie č. 556/89 a zákon č. 465/2002 Z.z. o skupinových výnimkách. Významnou z tohto pohľadu je však skutočnosť, že slovenský právny poriadok inú legálnu definíciu know-how neobsahuje, v dôsledku čoho mala byť analógia legis súdom akceptovaná;

súd prihliadal na vyjadrenia znalca ohľadne vlastníctva k predmetnému know-how, tieto vyjadrenia dokonca uviedol aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Pritom otázka, či určitý súbor znalostí možno označiť za know-how a aká je jeho hodnota, je otázkou, ktorú môže posúdiť znalec, avšak posúdenie otázky ohľadne vlastníctva know-how je otázkou právnou, ktorú môže posúdiť iba súd (Por. Usnesení Vrchního soudu v Praze z 02.11.2005, č. j.: 7 Cmo 209/2005-44, In: Právni rozhledy 8/2006, s. 308). Žalovaný v tejto súvislosti namieta i to, či pri skúmaní otázky posúdenia existencie know-how mali byť vôbec zainteresovaní súdni znalci, nakoľko sa jednalo o relatívne jednoduché a bežné otázky, ktoré mohol posúdiť aj samotný súd.

Súd napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi nároky vyplývajúce z know-how, hoci žalobca v priebehu konania nepreukázal, že predmetné know-how požívalo právnu ochranu (bližšie k tomu II. časť odvolania). Súd pochybil v otázke právneho posúdenia predmetu sporu z pohľadu známkovej ochrany (bližšie k tomu VI. časť odvolania). Súd priznal žalobcovi nároky chránené ustanoveniami o nekalej súťaži, hoci túto problematiku dôsledne neskúmal a svoje závery nedostatočne odôvodnil (bližšie k tomu VII. časť odvolania). Napriek tomu, že súd priznal nároky z know-how, nezaoberal sa otázkou jeho legálnej definície, ani ustáleniu jeho obsahu a rozsahu (bližšie k tomu III. časť odvolania). Bez existencie relevantných skutočností súd prehlásil, že žalovaný neoprávnene užíval know-how žalobcu, z tohto titulu priznal uplatňované nároky, hoci z vykonaného dokazovania takýto záver nevyplynul (bližšie k tomu V. a VII. časť odvolania). Napokon, ak by aj práva žalobcu a nároky z nich vyplývajúce požívali právnu ochranu, čo v uvedenom prípade neplatilo, boli by tieto v čase ich uplatnenia na súde premlčané (bližšie k tomu I. časť odvolania).

V nadväznosti na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol.

V prípade, ak odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdí, žiadal odvolací súd o pripustenie dovolania v zmysle § 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nakoľko v predmetnom konaní sa jedná o viacero otázok zásadného právneho významu, súdmi doteraz s prihliadnutím na špecifické postavenie sporových strán (dané najmä zákonom č. 171/2005 Z.z. o hazardných hrách - ide najmä o žalovaného ako držiteľa licencie) i na predmet konania ako takých neriešených. K takýmto otázkam patrí predovšetkým:

otázka záväzkovoprávna, kde predmetom záväzku je know-how,

otázka súťažnoprávna, kde jeden z uvažovaných súťažiteľov má špecifické postavenie dané zákonom o hazardných hrách,

otázka legálneho definovania know-how,

otázka vlastníctva, resp. majetkového práva ku know-how, a

otázka právnej ochrany know-how,

ktoré sú bližšie analyzované v častiach II, H a VII odvolania.

Žalobca 1/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podľa Koncepcie štátnej politiky, z ktorej vychádza aj Zákon o hazardných hrách (§ 28 ods. 1 tohto zákona) a tiež podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu, štátne lotérie bude prevádzkovať výlučne štát prostredníctvom národnej lotériovej spoločnosti - takou spoločnosťou je práve žalovaný.

Zákon vymedzuje, čo sú štátne lotérie a v súlade s princípmi minimalizácie spoločenských rizík spojených s hazardnými hrami možno licenciu na prevádzkovanie číselných lotérií, špeciálneho binga a hazardných hier, prevádzkovaných prostredníctvom internetu vydať iba národnej lotériovej spoločnosti.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“):

Verejný obstarávateľ a obstarávateľ sú povinní pri zadávaní zákaziek postupovať podľa tohto zákona.

Žalovaný je právnickou osobou, prostredníctvom ktorej štát prevádzkuje hazardné hry, vrátane štátnych lotérií, ktoré môže prevádzkovať výlučne štát. I keď žalovaný je akciovou spoločnosťou, ktorá sa spravuje Obchodným zákonníkom, niektoré osobitné podmienky vzniku a činnosti žalovaného určil priamo zákon o hazardných hrách (§ 52 a § 53). Žalovaný je podľa § 6 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní osobou založenou na osobitný účel plnenia potrieb vo všeobecnom záujme, ktoré nemajú priemyselný charakter, ani komerčný charakter a má teda postavenie a povinnosti verejného obstarávateľa podľa tohto zákona. Základnou povinnosťou verejného obstarávateľa, uloženou zákonom o verejnom obstarávaní, je pri zadávaní zákaziek postupovať podľa tohto zákona (§ 9 ods. 1). Ak verejný obstarávateľ obstaráva právne služby od advokáta, je zmluva na poskytnutie takýchto služieb zmluvou s peňažným plnením, ktoré predstavuje odmena advokáta. Takáto zmluva spĺňa definičné znaky zákazky na poskytnutie služby podľa § 3 ods. 1 a 4 zákona o verejnom obstarávaní. Z tohto dôvodu je verejný obstarávateľ povinný obstarávať právne služby poskytované advokátom a uzavierať zmluvy na ich poskytnutie postupom podľa zákona o verejnom obstarávaní.

Mal zato, že žalovaný právne služby tejto advokátskej kancelárie neobstaral v súlade s týmto zákonom.

Ak neboli zmluva o poskytovaní právnych služieb pre žalovaného JUDr. M. a na jej základe dňa 12.04.2007 žalovaným udelené plnomocenstvo, obstarané podľa zákona o verejnom obstarávaní, mali by byť pre rozpor, resp. obchádzanie tohto zákona absolútne neplatnými právnymi úkonmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

Navrhol, aby odvolací súd odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b/ OSP, ak žalovaný zmluvu o poskytovaní právnych služieb JUDr. M., v právnej veci prejednáwanej v tomto súdnom konaní, neobstaral podľa zákona o verejnom obstarávaní. Ako uviedol vyššie, dôvod pre takýto postup predstavuje neplatné plnomocensvo udelené žalovaným spomínanej advokátke, v dôsledku čoho nemôže byť odvolanie považované za podanie žalovaného (účastníka konania), ale len za úkon tejto advokátky, ktorá však nie

je účastníkom konania, a teda takto podané odvolanie je podaním, ktoré bolo urobené niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

K námietke premlčania nárokov žalobcu z užívania jeho nehmotných práv know-how žalovaným uviedol, že podľa názoru žalobcu uvedenú nejasnosť možno vysvetliť platnou právnou úpravou konania pred súdom. Ako je zrejmé zo samotnej žaloby žalobcu zo dňa 07.01.2000, žalobca sa domáha vydania rozhodnutia výlučne len vo vzťahu ku svojim nárokom, vzťahujúcim sa na obdobie od počiatku roku 1996. A keďže v zmysle § 153 ods. 2 OSP je súd v danom prípade viazaný rozsahom návrhov účastníkov, a teda i žalobcu, musel sa súd v rozsudku zaoberať výlučne obdobím začínajúcim 01.01.1996.

Tvrdenie, podľa ktorého žalovaný žalobcovi odňal predmetné know-how najneskôr 31.12.1993, ktoré sa žalovaný usiluje odôvodniť zhodným dátumom ukončenia platnosti prvej zmluvy, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej žalobca poskytoval svoje odborné služby súvisiace s prevádzkovaním číselných hier žalovanému, nemá logiku a je tiež v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním. Ako je totiž zrejmé z vykonaného dokazovania, žalovaný ani ku koncu roka 1993, či začiatkom roka 1994 nedisponoval ani základnými predpokladmi (napr. vlastným personálom - či už v zamestnaneckom vzťahu alebo inak), ktorý by mu umožňoval osvojenie si predmetného know-how žalobcu. Skutočnosť, že v tom čase žalovaný ešte nemal osvojené know-how žalobcu, je mimo akýchkoľvek pochybností zrejmá i zo samotného konania žalovaného, ktorý si vo vzťahu ku know-how žalobcu objednával naďalej odborné služby žalobcu, ktoré mu žalobca poskytoval na základe žalovaným spomínanej zmluvy zo dňa 04.01.1993. V podstate s rovnakým rozsahom plnenia uzavrel žalovaný so žalobcom dňa 21.01.1994 Zmluvu o zabezpečení spracovávania dát a ostatných technických úkonov spojených s prevádzkovaním číselných lotérií a stávkových hier.

Zmluvná spolupráca medzi žalobcom a žalovaným, pokrývajúca rozsah plnenia stanovený úvodnými vyššie spomínanými zmluvami, pokračovala (ako je zrejmé z vykonaného dokazovania) i v nasledujúcich rokoch až do ukončenia spolupráce v polovici roku 1999. A práve z tohto dôvodu možno i logicky usudzovať, že k úplnému osvojeniu si know-how žalobcu zo strany žalovaného došlo až v tomto čase - t.j. ukončením spolupráce žalovaného so žalobcom v polovici roku 1999, čo je zhodné i s momentom, kedy žalobca -

vidiac, že žalovaný je samostatne schopný používať vedomosti, znalosti a postupy zhodné s know-how žalobcu, nadobudol subjektívnu vedomosť o tom, že žalovaný si protiprávne osvojil jeho know-how.

Zastával názor, že nároky žalobcu týkajúce sa bezdôvodného obohatenia žalovaného protiprávnym užívaním a osvojením si know-how žalobcu, vzťahujúce sa na obdobie od začiatku roka 1996, neboli premlčané a prvostupňový súd túto otázku posúdil správne.

Know-how ako nehmotný majetok predstavuje predmet vlastníckeho práva a ako taký požíva zákonnú právnu ochranu vyplývajúcu z inštitútu vlastníckeho práva. Z hľadiska dôvodu právnej ochrany preto žalobca vychádzal z ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, v zmysle ktorého má vlastník právo na ochranu .

V otázke legálnej definície know-how sa súd, ako uvádza v odvolaní aj žalovaný, stotožnil s definíciou, ktorú vo svojom znaleckom posudku č. X. predniesla súdna znalkyňa Ing. Z.. V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že súdna znalkyňa pri tvorbe tejto definície - ako je zrejmé z obsahu tohto rozsiahleho znaleckého posudku, vychádzala tak z platných právnych predpisov venujúcich sa úprave tohto pojmu, ako aj z príslušnej odbornej literatúry. Nie je preto vôbec prekvapujúce, ak sa súd s touto definíciou stotožnil a nevidel žiadny dôvod, prečo by takýto postup súdu mal byť zo strany žalovaného vykladaný ako pochybenie súdu. Obzvlášť v situácii, keď neevidoval žiadnu výhradu žalovaného vo vzťahu k správnosti tejto definície know-how.

V otázke obsahu know-how žalobcu ide nesporne o náročnú odbornú otázku, pri skúmaní ktorej prvostupňový súd vykonal rozsiahle dokazovanie zahŕňajúce výsluchy svedkov, listinné dokazovanie, ako i znalecké posudky. Práve na odstránenie pochybností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania súd nariadil znalecké dokazovanie a ustanovil súdnu znalkyňu Ing. Z., ktorá vo svojom znaleckom posudku č. X. definovala obsah tohto know-how a okrem iného konštatovala, že spoločnosť T. používala od roku 1993 do roku 1999 know-how patriace obsahom do know-how, ktorého majiteľom bola spoločnosť Š., a.s. Je preto len prirodzené a správne, že sa súd stotožnil práve so závermi tohto znaleckého posudku.

V otázke prisvojenia si know-how žalobcu zo strany žalovaného vykonal prvostupňový súd rozsiahle dokazovanie, v rámci ktorého bolo jednoznačne preukázané, že žalobca dané know-how vlastnil, že žalovaný dané know-how na začiatku spolupráce žalobcu a žalovaného neovládal ani z časti, že žalobca nikdy nedal žalovanému súhlas na užívanie know-how žalobcu, že žalovaný toto know-how začal užívať pri prevádzkovaní číselných lotérií. Tieto závery potvrdilo i vykonané znalecké dokazovanie, ako potvrdzuje i výrok súdnej znalkyne Ing. Z..

K námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci z pohľadu známkovej ochrany uviedol, že žalobca predmetné označenia používal aj po celú dobu trvania zmluvnej spolupráce so žalovaným v rámci poskytovania služieb žalovanému - išlo napr. o služby: technické spracovanie operácií spojených s prevádzkovaním číselných lotérií, sprostredkovanie technického spracovania operácií, zúčtovanie a zabezpečenie výplat výhercom (tieto služby následne zákonodarca zahrnul v novele zákona o lotériách a iných podobných hrách - t. j. v zákone č. 332/2000 Z.z. do pojmu prevádzkovanie lotérií a iných podobných hier v § 1 ods. 7). Úrad priemyselného vlastníctva SR nikdy o výmaze týchto ochranných známk žalobcu z dôvodu ich nepoužívania nerozhodol.

Vyslovil názor, že jednak neboli naplnené podmienky pre výmaz ochranných známk žalobcu a jednak neboli vymazané, a preto súd bol povinný rozhodovať s prihliadnutím na takýto aktuálne existujúci právny stav.

Tvrdenia žalovaného o oprávnenom užívaní ochranných známk žalobcu označil za absolútne nepravdivé. Žalobca s výnimkou krátkeho obdobia v roku 1994 (september až december) nikdy nedal súhlas na využívanie ochranných známk žalovaným.

Rozhodnutie o výmaze malo za účinok len čiastočný výmaz týchto ochranných známk pre činnosť „organizovanie číselných lotérií“, čo nemalo žiadny vplyv na vlastníctvo žalobcu k zvyšnej časti ochranných známk.

Ochranné známky zostali naďalej zapísané v prospech žalobcu pre ostatné činnosti medzinárodného triedníka č. 36, pre ktoré boli pôvodne zapísané do registra ochranných známk.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach: Bez súhlasu majiteľa ochrannej známky nikto nesmie používať označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná do registra.

Vykonané dokazovanie v prvostupňovom konaní preukázalo, že žalovaný v období, na ktoré sa vzťahujú žalobné nároky žalobcu, týkajúce sa jeho práv z ochranných známk (t. j. od 01.01.1996 do 30.09.2002) používal označenia Š., Š. a M., teda označenia zhodné s vyššie uvedenými zapísanými slovnými ochrannými známkami žalobcu, a že užívanie týchto označení prebiehalo bez akéhokoľvek súhlasu žalobcu ako majiteľa zhodných slovných ochranných známk.

Taktiež bolo preukázané, že žalovaný označenia Š., Š. a M. používal pre organizovanie číselných lotérií, čo je služba podobná službe organizovanie „ostatných lotérií a stávkových hier" (v zmysle iných lotérií a stávkových hier ako číselných lotérií).

V súvislosti s nekalou súťažou poukázal na text vo Výročnej správe z roku 2006 :

„Spoločnosť podnikala na slovenskom trhu hazardných hier v silnom konkurenčnom prostredí prevádzkovateľov kurzových stávk, výherných prístrojov, elektronických ruliet a videohier, ale aj hier v kasínach a ostatných typov hazardných hier. "

Podobne na str. 7 Výročnej správy 2006 žalovaný uviedol, že bol aj v roku 2006 lídrom na trhu hazardných hier v Slovenskej republike.

O slovenskom trhu hazardných hier hovorí žalovaný i na str. 13 Výročnej správy 2006.

Čo sa týka tvrdenia žalovaného na str. 21 odvolania, v zmysle ktorého žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby titulom nekalosúťažného konania žalovaného z dôvodu, že žalovaný nie je v právnom postavení súťažiteľa voči žalobcovi, s týmto názorom žalovaného žalobca nesúhlasil.

Právny základ pre aktívnu legitímáciu pre uplatňovanie nárokov vyplývajúcich z nekalosúťažného konania tvorí ustanovenie § 53 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého osoby, ktorých práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené, môžu sa proti rušiteľovi domáhať, aby sa tohto konania zdržal a odstránil závadný stav. Ďalej môžu požadovať primerané zadosťučinenie, ktoré sa môže poskytnúť aj v peniazoch, náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia.

Z uvedeného vyplýva, že aktívnu legitímáciu v danom prípade nemajú len priami súťažitelia osoby, ktorej konanie možno v zmysle § 44 Obchodného zákonníka označiť za nekalosúťažné, ale akékoľvek osoby, ktorých práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu a k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného okrem iného poukázal na zákon č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 01.02.2006 a ktorý je obsahovo identický so zákonom č. 523/2003 Z.z. v časti problematiky obstarávateľa. Podľa Metodického usmernenia Úradu pre verejné obstarávanie z 29.09.2004, žalovaný nie je v zmysle Zákona o verejnom obstarávaní obstarávateľom, a pri výbere zmluvného partnera nie je povinný postupovať podľa tohto zákona. Vzhľadom na uvedené považoval námietku týkajúcu sa podania odvolania neoprávnenou osobou za bezpredmetnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý vo veci konal ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p., po nariadení pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. prejednal vec v napadnutom rozsahu a z uvedených dôvodov podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolania účastníkov nie sú dôvodné.

Žalovaný počas konania pred súdom prvého stupňa udelil 12.04.2007 plnomocenstvo na zastupovanie novému zástupcovi, ktorý ďalej v jeho mene robil procesné úkony a podal aj odvolanie. Odvolací súd s poukazom na metodické usmernenie Úradu pre verejné obstarávanie v Bratislave z 29.09.2004 dospel k záveru, že žalovaný v zmysle zákona č. 25/2006 Z.z. je subjekt, ktorý nespĺňa podmienky na to, aby bol považovaný za verejného obstarávateľa, následkom čoho nebol povinný obstarávať právne služby poskytované

advokátom a uzavierať zmluvy na ich poskytnutie postupom podľa Zákona o verejnom obstarávaní. Keďže žalovaný právne služby obstaral v súlade s týmto zákonom, nie sú jeho právne úkony pre rozpor, resp. obchádzanie tohto zákona absolútne neplatnými podľa § 39 Občianskeho zákonníka a pred súdom prvého stupňa konala a odvolanie podala oprávnená osoba.

V priebehu odvolacieho konania žalobca zmluvou o postúpení pohľadávok z 25.03.2008 postúpil peňažné pohľadávky proti T., Bratislava, uvedené v bode 1.2 a 1.3 tejto zmluvy spolu s príslušenstvom a právami s nimi spojenými na spoločnosť Š. Invest, s.r.o., Bratislava. Po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu o vstupe Š. Invest, s.r.o., do konania, sú účastníkmi konania na strane žalobcu Š., a.s. (žalobca 1/), ktorá je nositeľom vecnej legitímácie práva o nekalo súťažné konanie (zdržanie sa nekalo súťažného konania a práva na primerané zadosťučinenie) a Š. Invest, s.r.o. (žalobca 2/), na ktorú bolo prevedené právo na náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s príslušenstvom.

Predmetom konania je zdržovacia žaloba, ktorú žalobca 1/ oprel o súťažné (§ 44 ods. 1, § 46 ods. 1, § 47 a § 48 Obchodného zákonníka) a známkové právo (§ 15 ods. 3 zák. č. 174/1988 Zb., § 25 ods. 1, § 26 ods. 3 zák. č. 55/1997 Z.z.). Okrem zdržovacieho petitu, t.j., aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa užívania know-how žalobcu, obsahom ktorého je organizácia herných plánov a pravidiel číselných lotérií a stávkových hier Š., Š. a M., žalobca požadoval tiež nárok na náhradu škody (425 451 700 Sk z dôvodu nezaplatených licenčných poplatkov za užívanie ochranných známk Š., Š. a M.), vydanie bezdôvodného obohatenia (109 404 000,- Sk hodnota know-how a 893 875 719,- Sk zisk, ktorý žalovaný získal užívaním know-how a ochranných známk Š., Š. a M. žalobcu) a primerané zadosťučinenie vo forme uverejnenia ospravedlnenia.

Žalobca 1/ a žalovaný sú právnické osoby a podnikatelia, medzi ktorými vznikol pri podnikaní vzťah, ktorého predmetom bolo duševné vlastníctvo (know-how a ochranné známky), preto sa podľa § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka spravuje týmto zákonom a Zákomom o ochranných známkach. Obidve akciové spoločnosti vznikli zápisom do obchodného registra 28. januára 1993. Po vzniku Slovenskej republiky zakladatelia Hospodářského zařízení S. podnik pro organizování sportovních sázek so sídlom v Prahe rozhodli o majetkovom vypořádání podniku 8. decembra 1992. Na základe tohto rozhodnutia

a dohôd uzavretých medzi S. a.s. a Š., a.s. sa žalobca 1/, ako správne uviedol súd prvého stupňa, stal majiteľom aj nehmotných práv, vrátane know-how a ochranných známk Š., Š. a M. na prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových hier.

Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania žalobcom 1/ uplatneného práva, bolo povinnosťou súdu sa ňou zaoberať. V odvolacom konaní zostalo vyriešiť právnu otázku začiatku plynutia štvorročnej premlčacej doby nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa začiatok plynutia premlčacej doby uvedeného nároku spravuje ustanovením § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. K odvolaniu žalovaného sa však žiada uviesť, že zo záväzkového právneho vzťahu (bezdôvodného obohatenia), ktorý medzi účastníkmi vznikol, žalobcovi nevznikla povinnosť vykonať svoje právo a ak sa tak rozhodol, bolo jeho dispozičným právom, či si na súde uplatní celý nárok alebo jeho časť. Keďže žalobca 1/ podal žalobu v roku 2000, zrejme si bol vedomý skutočnosti, že došlo k premlčaniu jeho práva za dobu od roku 1993 do roku 1996, z ktorého dôvodu žaloval právo, ktoré vzniklo za dobu od roku 1996 do roku 1998 a 11 mesiacov z roku 1999. Nakoľko právo na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavoval zisk, vzniknutý neoprávneným užívaním nehmotného majetku, od ktorej činnosti žalovaný ani po podaní žaloby neupustil, na základe rozšírenia žaloby, súd prvého stupňa postupoval správne, keď priznal žalobcovi 1/ aj ďalšiu časť nároku, na ktorú mu vzniklo právo po podaní žaloby.

V čase podania žaloby know-how neupravoval osobitný právny predpis. Pojem know-how definoval až zák. č. 465/2002 Z.z., avšak so vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie stratila táto definícia platnosť a priamu účinnosť majú na teritóriu Slovenskej republiky príslušné nariadenia. Z praxou vytvorených definícií know-how vyplýva, že ide spravidla o súbor poznatkov a informácií, ktoré sú výsledkom dlhodobej skúsenosti s optimálnym priebehom určitého procesu (technológie, receptúry). Tejto definíciou odpovedá aj definícia know-how, ktorého majiteľom je žalobca 1/ a ktorú stanovila v znaleckom posudku súdom ustanovená znalkyňa. Uviedla, že know-how žalobcu 1/ je súbor osobitných znalostí a skúsenosti umožňujúcich organizáciu a prevádzkovanie číselných lotérií a stávkových hier Š., Š. a M.. Uvedenú definíciu si súd prvého stupňa osvojil, s ktorým záverom súhlasí aj odvolací súd, nakoľko je vierohodná, jej odôvodnenie je v súlade so

všeobecnými skúsenosťami a poznatkami, je logická a pri vyhotovení znaleckého posudku znalkyňa prihliadla ku všetkému, čo jej bolo k posúdeniu predložené. Samotná skutočnosť, že niektorý z účastníkov konania nesúhlasí so znaleckým posudkom, nezakladá povinnosť súdu, aby ho dal preskúmať iným znalcom. Špecifikácia osobitných znalostí a skúseností, tvoriacich predmet know-how žalobcu 1/, potrebných na vykonávanie číselných lotérií a stávkových hier Š., Š. a M. (jeho obsah a rozsah) je uvedená v rozhodnutí súdu prvého stupňa a v tejto časti rozhodnutia sa odvolací súd plne pridrižiava zistenia skutkového stavu súdom prvého stupňa a z neho vyvodeného právneho záveru a naň odkazuje.

Právna teória zahŕňa know-how medzi práva obdobné priemyselnému vlastníctvu. Nesporným je, že neexistuje osobitný zákon, poskytujúci právnu ochranu know-how. Majetko právne komponenty tohto duševného vlastníctva sú však chránené proti zásahom prostredníctvom slobody vlastníctva, vyjadrenej v čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (každý má právo vlastniť majetok) a cez ustanovenia Občianskeho zákonníka (ustanovenia o ochrane vlastníctva) a Obchodného zákonníka (ustanovenia o nekalej súťaži). V nadväznosti na uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné uzavrieť, že know-how môže požívať právnu ochranu priamo zo zákona, len po splnení predpokladov právnej ochrany cez inštitút obchodného tajomstva (§ 17 Obchodného zákonníka).

K podaniu žaloby na začatie súdneho konania je vždy oprávnená tá osoba, ktorá je k tomuto úkonu vecne aktívne legitimovaná. Ustanovenia § 53 a § 54 ods. 1 Obchodného zákonníka vymedzujú aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na začatie konania vo veciach týkajúcich sa nekalej súťaže. V zmysle širšieho výkladu ustanovenia § 53 Obchodného zákonníka, sú na podanie žaloby okrem súťažiteľa a spotrebiteľa legitimované aj osoby, ktorých práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené. Ak by teda žalobca 1/ aj nebol súťažiteľom, ale jeho právo ako majiteľa know-how by bolo užívaním tohto know-how nekalou súťažou porušené alebo ohrozené, bol by k podaniu žaloby o nekalú súťaž vecne aktívne legitimovaný.

Súd prvého stupňa žalobe o nekalú súťažné konanie vyhovel na základe generálnej klauzuly, obsiahnutej v § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorej nekalou súťažou je

konanie v hospodárskej súťaži, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Nekalá súťaž sa zakazuje.

Žalovaný počas odvolacieho konania namietal naplnenie všetkých znakov tohto deliktneho konania. Pojmy hospodárska súťaž a súťažiteľ ustanovenia o nekalej súťaži nevymedzujú, preto ich obsah tvorí teória a súdna judikatúra. Súčasná judikatúra súdov sa prikláňa k širšiemu pojatiu týchto pojmov. So zreteľom na vznesené námietky odvolací súd poukazuje na definíciu, podľa ktorej súťažiteľmi sú tie subjekty, ktoré poskytujú plnenie toho istého druhu alebo aspoň plnenie zastupiteľné a vytvárajú tak pre subjekty na strane záujmu možnosť voľby. Hospodárska súťaž sa poníma ako proces stretu rôznych záujmov rôznych subjektov v oblasti trhu, na ktorý vstupujú s cieľom získať prospech. Pod dobré mravy súťaže sa zahŕňa konanie, ktoré síce podľa zásad všeobecnej morálky je nezávadné, môže však byť závadné z prísnejšieho hľadiska dobrých mravov súťaže. Merítkom sú mravné názory, obyčaje, zvyklosti, ktoré zachovávajú všetci spravodlivo, poctivo, čestne a svedomito konajúci účastníci súťažného zápasu. Ujma môže byť hmotná aj nehmotná, pričom postačí, keď ujma potencionálne hrozí, nemusí nastať.

V rozhodnej dobe, za ktorú si žalobca 1/ uplatnil nárok, lotérie a iné podobné hry upravoval zák. č. 194/1990 Zb. Podľa § 1 ods. 1, ods. 2 zák. č. 194/1990 Zb. pod lotériou alebo inou podobnou hrou sa rozumie hra, ktorej sa dobrovoľne zúčastňuje každá fyzická osoba, ktorá zaplatí vklad (stávkku), ktorého návratnosť sa účastníkovi nezaručuje. O výhre alebo prehre rozhoduje výlučne náhoda alebo dopredu neznámy výsledok určitej okolnosti alebo udalosti, uvedenej prevádzkovateľom v dopredu určených herných podmienkach (herný plán). Nezáleží na tom, či sa hra vykonáva pomocou mechanických, elektronicko-mechanických, elektronických alebo podobných zariadení. Výsledok okolností alebo udalostí, ktorá určuje výhru (žrebovanie, športové súťaženie, dostih, pretek, otáčajúce sa zariadenie a podobne), nesmie byť vopred nikomu známy a nesmie byť nikým ovplyvnený.

Podľa § 2 uvedeného zákona lotérie a iné podobné hry sú najmä žrebové vecné alebo peňažné lotérie, tomboly, číselné lotérie, okamžité lotérie, stávkové hry.

Prevádzkovaním lotérií a iných podobných hier sa rozumie činnosť, smerujúca k uvedeniu lotérií a iných podobných hier do prevádzky, ich vykonávanie vrátane

sprostredkovateľských, organizačných, technických a ďalších služieb pre prevádzkovateľa súvisiacich so zabezpečením prevádzky týchto lotérií a iných podobných hier a riadne skončenie a vyúčtovanie týchto lotérií a iných podobných hier (§ 1 ods. 6 zák. č. 194/1990 Zb.).

Prevádzkovateľom lotérie a inej podobnej hry sa rozumie právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky, ktorej bolo vydané povolenie na prevádzkovanie lotérie alebo inej podobnej hry podľa tohto zákona (§ 1 ods. 7 zák. č. 194/1990 Zb.).

Zákon č. 194/1990 Zb. upravuje určitý typ hier a ich prevádzkovanie. Z vymedzenia pojmu týchto hier (§ 1 ods. 1, ods. 2 zák. č. 194/1990 Zb.) skladajúcich sa z lotérie a iných podobných hier (medzi ktoré podľa zákona patria aj číselné lotérie a stávkové hry) vyplýva, že tieto hry majú rovnaký účel a cieľ a ich prevádzkovaním, dochádza k podobnému plneniu.

Nesporným je, že žalobca 1/ aj žalovaný v súlade so zápisom týkajúcim sa predmetu ich činnosti v obchodnom registri prevádzkovali číselné lotérie a stávkové hry, základ ktorých je rovnaký, stanovený v § 1 ods. 1 a 2 zák. č. 194/1990 Zb. Prevádzkovaním hier si navzájom konkurovali, boli teda v zmysle vyššie uvedeného vymedzenia pojmov súťažiteľmi v hospodárskej súťaži. Žalovaný pri prevádzkovaní číselných lotérií vychádzal z know-how, ktorého majiteľom bol žalobca 1/, bez jeho súhlasu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu užívaním tohto know-how, t.j. desaťročiami overeného úspešného prevádzkovania zavedených a mimoriadne známych číselných lotérií, získal neoprávnenú výhodu oproti iným súťažiteľom, čo je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a nielenže bolo schopné, ale aj privodilo ujmu iným súťažiteľom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný svojím konaním naplnil skutkovú podstatu nekolosúťažného konania, upraveného v § 44 Obchodného zákonníka, preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď žalobcovi priznal nároky, vyplývajúce z § 53 Obchodného zákonníka, a to bezdôvodné obohatenie v sume 109 404 000,- Sk - hodnota know-how a 468 424 019,- Sk - zisk, ktorý žalovaný získal užívaním know-how žalobcu a primerané zadost'učinenie vo forme uverejnenia ospravedlnenia.

Žalobca 1/ vo svojom odvolaní nesúhlasil s nepriznaním sumy 425 451 700,- Sk. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia pozostával okrem ním nenamietanej hodnoty samotného know-how aj zo zisku v sume 893 875 719,- Sk, ktorý žalovaný získal užívaním know-how a ochranných známk Š., Š. a M. žalobcu 1/. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že rozhodujúcou zložkou nehmotného majetku žalobcu 1/, ktorú neoprávnene využil žalovaný pri žalobcom namietanom obohatení a o ktorú možno predovšetkým oprieť nárok žalobcu 2/ na vydanie bezdôvodného obohatenia, je know-how žalobcu 1/ na prevádzkovanie číselných lotérií pôvodne pomenovaných Š., Š. a M., bez použitia ktorého by nebolo možné dosiahnuť žiadne výnosy z týchto lotérií. Toto know-how totiž zahŕňa v sebe samotný systém týchto číselných lotérií a tvorí tak základný a neopomenuteľný predpoklad ich prevádzkovania. Navyiac od 30.09.2002 žalovaný prestal užívať ochranné známky žalobcu 1/. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď pri konečnom stanovení výšky bezdôvodného obohatenia neprihliadol k ochranným známkam a vzhľadom na túto skutočnosť považoval jeho výšku za dôvodnú v sume 468 424 019,- Sk.

V spore z porušovania ochranných známk žalobca 1/ uniesol dôkazné bremeno ohľadne skutočnosti, že od 1. januára 1996 do 30. septembra 2002 bol majiteľom slovných ochranných známk č. X. Š., č. X. Š. a č. X. M. pre služby organizovanie lotérií a stávkových hier. Rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky o čiastočnom výmaze ochranných známk z registra ochranných známk mali za účinok len výmaz týchto ochranných známk pre služby organizovanie číselných lotérií a nemali žiaden vplyv na právo žalobcu 1/ k zvyšnej časti zápisov ochranných známk, týkajúcich sa služieb organizovanie lotérií a stávkových hier. Bolo tiež preukázané, že v uvedenom období, za ktoré si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody, žalovaný používal označenia Š., Š. a M., teda označenia zhodné s uvedenými zapísanými slovnými ochrannými známkami žalobcu 1/, a to bez jeho súhlasu ako majiteľa zhodných slovných ochranných známk. Označenia Š., Š. a M. žalovaný používal pri zabezpečovaní číselných lotérií, čo je v zmysle § 25 ods. 1 zák. č. 55/1997 Z.z. podobná služba (služba tiež patriaca do kategórie hier podľa zák. č. 194/1990 Zb.) službe organizovanie ostatných lotérií a stávkových hier. Porušením ustanovenia § 25 ods. 1 zák. č. 55/1997 Z.z. (do 1. marca 1997 § 15 zák. č. 174/1988 Zb.), t. j. používaním ochranných známk žalovaný získal nespravodlivú výhodu z povesti ochranných známk,

čím žalobcovi vznikla škoda v sume 425 451 700,- Sk, čo je hodnota nezaplatených licenčných poplatkov za užívanie ochranných znáмок.

Žalovaný ako subjekt obchodného záväzkového vzťahu porušil povinnosť stanovenú v inom právnom predpise ako v Obchodnom zákonníku. Z osobitného právneho predpisu, t.j. zák. č. 55/1997 Z.z. vyplýva, že na nárok žalobcu 2/ na náhradu škody je potrebné aplikovať ustanovenia o všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na porušenie právneho predpisu, t.j. zák. č. 174/1988 Zb. aplikácia ustanovení o náhrade škody, upravených v Občianskom zákonníku, prichádza do úvahy aj v prípade tohto nároku na náhradu škody, i keď to tento osobitný právny predpis neurčoval.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný konal v rozpore so Zákonom o ochranných známkach a že nezaplatením licenčných poplatkov za užívanie ochranných znáмок sa majetok žalobcu 1/ nezväčšil a prišiel o zisk. Medzi konaním žalovaného a následkom tohto konania (vznikom škody) je príčinný vzťah. Keďže žalovaný v konaní nepreukázal, že vznik škody nezavinil, boli splnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za vznik škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, preto po doplnení odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti, odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa aj vo výroku o náhradu škody.

V súvislosti s výškou nároku žalobcu 2/ na peňažné plnenie žalovaný uviedol, že priznanie a úhrada uplatnenej sumy, vrátane úrokov, ktorá zhruba dvojnásobne prevyšuje celkový zisk žalovaného, ktorý dosiahol v danom období, je v príkrom rozpore s ustanovením § 265 Obchodného zákonníka o zásade poctivého obchodného styku.

Podľa § 265 Obch. zák. výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si uplatnil právo na náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom výšku týchto nárokov súd prvého stupňa ustálil na základe znaleckých posudkov a v rámci právneho posúdenia nároku na vydanie bezdôvodného

obohatenia nárok žalobcu 1/ znížil o 425 451 700 Sk. Úroky z omeškania súd prvého stupňa priznal žalobcovi 1/ v súlade s § 369 Obchodného zákonníka a ich sadzba bola stanovená na základe § 369 Obchodného zákonníka, nie zmluvy. Takto uplatnený a priznaný nárok nevykazuje znaky šikanozného konania, preto súd prvého stupňa nepochybil, keď mu priznal právnu ochranu.

Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu a po doplnení odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil podľa § 219 O.s.p.

Nakoľko vec nepovažoval po právnej stránke zásadného právneho významu, návrhu účastníkov na pripustenie dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nevyhovel.

Odvolanie podali žalobca (teraz žalobca 1/ a žalobca 2/), aj žalovaný. Nakoľko odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil, odvolatelia neboli v odvolacom konaní úspešní a každý z nich je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi trovy odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Z uvedeného dôvodu žalobcom nevzniklo právo na náhradu tarifnej odmeny za úkon právnej služby – odvolanie, ako si ho vyčíslil v písomnom podaní. Trovy odvolacieho konania účastníkov pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a z náhrady trov právneho zastúpenia advokátom. Tarifná odmena advokáta za jeden úkon právnej služby u žalobcov, vzhľadom na predmet odvolania žalovaného, voči ktorému sa bránili (1 003 279 719,- Sk), je 2 019 250,- Sk, tarifná odmena advokáta za jeden úkon právnej služby žalovaného (predmet odvolania žalobcu 425 451 700,- Sk) je 863 650,- Sk. Podľa súdu okrem súdneho poplatku za odvolanie, účelne vynaloženými trovami odvolacieho konania je iba odmena zástupcov za účasť na odvolacom pojednávaní, nakoľko obsah ich vzájomných vyjadrení k odvolaniu je len zhrnutím predošlých už v konaní vykonaných prednesov. Žalobcom tak patrí náhrada súdneho poplatku za odvolanie 1 000 000,- Sk, náhrada trov právneho zastúpenia advokátom za úkon právnej služby 2 019 250,- Sk, plus paušálna náhrada výdavkov 190,- Sk a 19% DPH 383 657,- Sk, spolu 3 403 097,- Sk. Žalovanému patrí náhrada súdneho poplatku za odvolanie 1 010 000,- Sk, náhrada trov právneho zastúpenia advokátom za úkon právnej služby 863 650,- Sk, paušálna náhrada výdavkov 190,- Sk a 19% DPH 164 093,- Sk, spolu 2 037 933,- Sk (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. d/, § 16 ods. 3, § 18 vyhl. č. 655/2004 Z.z.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 7. augusta 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Z.